ΕΤΟΣ Α΄. ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ 14 Ἰουνίου 1909 Ἀριθ. 16

ΕΥΤΥΧΙΑ

ΦΥΛΛΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ, ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ ΕΡΓΟΧΕΙΡΩΝ, ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ & ΜΟΥΣΙΚΗΣ (ΝΟΤΕΣ)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 6.— Ἐξωτερικοῦ φραγ. χρ. 8.—
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΑΜΗΝΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 4.— Ἐξωτερικοῦ φράγ. χρ. 5.—

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΙΝΕ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Εἰς οὐδένα ἀποστέλλεται τὸ φύλλον ἄνευ πληρωμῆς τῆς συνδρομῆς
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠ. 10

ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ
72-Ὁδὸς Κολοκοτρώνη-72

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ
ΘΕΟΔ. Ν. ΧΡΥΣΟΛΟΥΡΗΣ & Σ'ΙΑ

ΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ
ἀπευθύνονται πρὸς τὰ γραφεῖα μας

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΕΝ ΣΑΛΑΜΙΝΙ ΝΑΥΜΑΧΙΑΣ

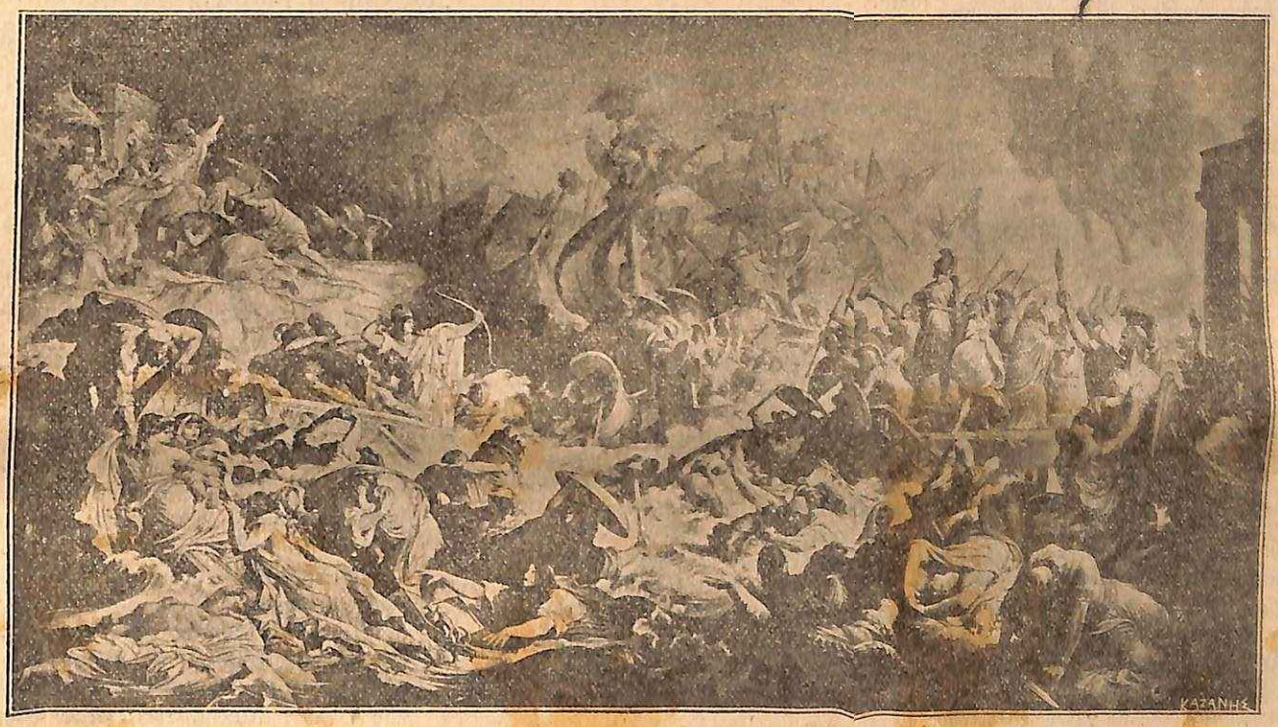

ὑπὸ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΣΤΗΛΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ

ΥΔΕΠΟΤΕ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΕΘΝΟΣ ΕΣΕΤΑΙ ΜΕΓΑ ΕΑΝ ΜΗ ΚΑΤΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ΓΕΝΝΗΘΗ

Ἀδαμάντιος Κοραῆς

ΙΑΤΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΓΟΛΓΟΘΑ;

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ εἴδομεν ὴν ἐκ φύσεως ἀπελπιστικὴν κατάστασιν ῦ ἀνθρώπου, ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ (Ἐφ. ΄. 3).

Τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ ἀπαιτοῦσαν τὸν θάνατον τοῦ ἀνθρώπου (τὸν αἰώνιον ἀποχωρισμὸν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ) (Ρωμ. στ΄. 23)συμφώνως τῷ δικαίῳ χαρακτῆρι τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀμεταβλήτου νόμου Αὐτοῦ. Γαλατ. κεφ. στ΄. 7).

Καὶ ἑπομένως εἴδομεν ὅτι, ἡ θέσις τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ὁ αἰώνιος ἀποχωρισμὸς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ συμφώνως τῇ δικαιοσύνῃ Αὐτοῦ.

Καὶ εἴπομεν ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εὗρεν μέσον διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ πεπτωκότος ἀνθρώπου, ὄχι σωτηρίαν ἐν ἐλέει τὸ ὁποῖον εἶνε ἀδύνατον διὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ Θεοῦ ἀλλ' ἐν δικαιοσύνῃ.

Εἴθε νὰ εἶχον περισσοτέρας δυνάμεις νὰ χαράξω βαθύτερον καὶ βαθύτερον τὴν μεγάλην ταύτην ἀλήθειαν, ὥστε νὰ ἦτο δυνατὸν κάθε ἀναγνώστης, κάθε ψυχὴ διψῶσα σωτηρίαν, νὰ ἔβλεπεν τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, ἥτις ἀπαιτεῖ τὴν τιμωρίαν τοῦ ἀνθρώπου, τὸν πνευματικὸν θάνατον αὐτοῦ, μὴ προσέχουσα οὔτε εἰς παρακλήσεις οὔτε εἰς ποταμοὺς δακρύων. Ἅπαξ ὁ Θεὸς ἐλάλησε μίαν ἀλήθειαν, εἶνε ἀδύνατον νὰ μεταμεληθῇ συμφώνως τῷ χαρακτῆρι του καὶ τῆς δικαιοσύνης του, ἥτις ἀπαιτεῖ (ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος παρήκουσε) τὸν θάνατον αὐτοῦ. Ἑπομένως εἴδομεν σωτηρία διὰ τὸν ἄνθρωπον, ὡς ἄνθρωπον, ὡς σπέρμα τοῦ Ἀδάμ ἢ ὡς ἄνθρωπον ἐλπίζοντα εἰς τὴν εὐ-

σπλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ δὲν εἶνε δυνατή.

Καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ καλὴ ἀγγελία, τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον σωτηρία συμφώνως τῇ δικαιοσύνῃ Του.

Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ καλὴ αὕτη ἀγγελία τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς περισσοτέρους ἐξ ἡμῶν εἶνε τι ἄγνωστον, εἶνε τι τὸ ὁποῖον ἀκόμη οἱ ὀφθαλμοί ἡμῶν δὲν ἠνοίχθησαν ἵνα ἴδουν τὴν θαυμαστὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, τὸ χαρμόσυνον τοῦτο εὐαγγέλιον (εὖ ἀγγελία) ποῦ ὅταν ὁ Θεὸς τὸ ἐπραγματοποίησεν, τὸ ἐφανέρωσεν καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοὶ θαυμάζουν καὶ ἐκπλήττωνται, διὰ τὴν θαυμαστὴν ταύτην ἀγάπην Του καὶ δὲν ἔχουν ἄλλο νὰ εἴπουν εἰμὴ, εἰς μὲν τὸν Θεὸν ἐκπέμπουν δοξολογίαν τὸν δὲ κόσμον συγχαίροντα, καὶ συναγάλλονται διὰ τὴν σωτηρίαν του ὡς ταῦτα θὰ ἴδῃς εἰς τὸ κατὰ Λουκᾶν εὐαγγέλιον (κεφ. β΄. στίχ. 14). Καὶ δυστυχῶς τὴν καλὴν ταύτην ἀγγελίαν τοῦ Θεοῦ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων δὲν τὴν βλέπουν ἵνα δεχθοῦν καὶ νὰ δοξολογήσουν καὶ εὐχαριστήσουν τὸν Θεόν, ἀλλὰ μένουν μακρὰν Αὐτοῦ περιμένοντες σωτηρίαν ἀπὸ τὸ ἁμαρτωλὸν ἐγώ τους καὶ ἀπὸ τὴν εὐσπλαχνίαν τοῦ Θεοῦ. Εἴθε ἀναγνῶστα νὰ ἀνοίξῃ ὁ Κύριος τοὺς ὀφθαλμούς σου, ἵνα δυνηθῇς νὰ ἴδῃς τὰς πτωχός μου γραμμὰς αἵτινες μέλλουν νὰ χαράξωσι τὴν καλὴν ταύτην ἀγγελίαν τοῦ Θεοῦ· διότι πιθανὸν νὰ εἶσαι προβεβηκὼς εἰς τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ ἴσως δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ ἀκούσῃς ταύτην.

Καὶ ἤδη εἰσέρχομαι εἰς τὴν συνέχειαν τοῦ πῶς ὁ Θεὸς εἰργάσθη διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ ἀναγνῶστα ὀλίγην ὑπομονὴν νὰ ἔχητε διότι θὰ ἀρχίσω τούτῳ ἐν ἐκτάσει. Ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ εἴδομεν τὴν πορείαν τοῦ ἀνθρώπου μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Νῶε καὶ ἐφεξῆς· ὁπότε εἴδομεν τὸν ἄνθρωπον σπείροντα πάντοτε ἀντὶ τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, ἁμαρτίαν δηλονότι καὶ παρακοήν, συμφώνως τῆς φύσεώς του.

Ἀλλ' ἐὰν καὶ τὸ ἀνθρώπινον γένος ἔβανε οὕτω, ὁ Θεὸς δὲν περιέμενεν πρόοδον ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, τοῦ νὰ γείνῃ καλλίτερος, διότι ὁ Θεὸς γνωρίζει τοῦτο καλλίτερον ἡμῶν καὶ διακηρύττῃ τοῦτο εἰς τὸν Λόγον του τὸν Ἅγιον ὡς θὰ ἴδῃς ὅτι δὲν δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὸν Θεόν. Διότι εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, δὲν ὑποτάσεται ἀλλ' οὔτε δύναται. (Ρωμ. κεφ. ἡ. στίχ. 7 — 8). Καὶ ἀκόμη λέγει ὁ Θεὸς ὅτι ὅταν ὁ αἰθίοψ ἀλλάξῃ τὸ δέρμα αὐτοῦ καὶ ἡ πάρδαλις τὰ ποικίλματα αὐτῆς, τότε θὰ δυνηθῇ ὁ ἄνθρωπος νὰ μάθῃ νὰ κάμῃ τὸ καλόν, (ἐν Ἱερεμίᾳ κεφ. ιγ΄. 23).

Οἱ ἄνθρωποι ἴσως διὰ τοῦ πολιτισμοῦ ἐξηυγένησαν τὴν ἁμαρτίαν ἀλλ' ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐξετάζῃ τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων εἶνε ἀκριβῶς ὅτως μία φανερὰ καὶ χυδαία τοιαύτη.

Ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου εἶνε νὰ παράγῃ ἁμαρτίαν, παρακοὴν πρὸς τὸ θέλημά του διότι ἐν ἁμαρτίαις γεννᾶται ὡς εἴδαμεν ἐν τῷ ψαλμῷ τοῦ Δαβίδ.

Διὰ νὰ τὸ ἐννοήσης καλλίτερον ἰδοὺ ἕνα παράδειγμα κοινόν. Μία νεραντζᾶ πάντοτε παράγει νεράντζα τὸ εἶδος της, ὅσον δήποτε τὴν περιποιηθῇς δηλ. τῆς ρίψεις παχυτέραν κοπρίαν καὶ ὕδωρ κλπ. πάλιν αὐτὴ θὰ παράγῃ νεράτζα τὸ εἶδός της· οὐδέποτε διὰ τῆς περιποιήσεως θὰ παράξῃ πορτοκάλια. Ἡ διαφορὰ θὰ εἶνε ὅτι διὰ τῆς περιποιήσεως θὰ παραχθοῦν καλλίτεροι καρποί, ἀλλὰ πάλιν ὅμως νεράντζα τὸ εἶδος της.

Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μὲ τὸν ἄνθρωπον· ἡ προσπάθεια καὶ ὁ πολιτισμὸς δύναται νὰ παράξῃ λεπτοὺς χαρακτῆρας ἐξηυγενισμένην τὴν ἁμαρτίαν ἀλλ' ἡ εὐγένεια αὕτη, ἀλλ' ὁ λεπτὸς οὗτος χαρακτὴρ θὰ εἶνε κατὰ τὸ εἶδος τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου ὡς θὰ ἴδῃς Α΄. Κορινθ. ιγ. καὶ ὡς ἐν τοῖς προηγουμένοις φύλλοις λεπτομερῶς ἐπραγματεύθημεν τὸ θέμα τοῦτο.

Ἑπομένως θὰ ἴδωμεν τὸν Θεὸν ἐν τῇ μελέτῃ μας ἐργαζόμενον διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ὄχι διὰ νὰ κάμῃ καλλίτερον τὸν ἄνθρωπον, ὄχι διὰ νὰ σώσῃ αὐτὸν ὡς σπέρμα τοῦ Ἀδάμ, διότι δι' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει σωτηρία.

Ἀλλὰ θὰ ἴδωμεν τὸν Θεὸν ἐργαζόμενον ἵνα προετοιμάσῃ τὸν ἄνθρωπον νὰ δεχθῇ τὴν σωτηρίαν του.

Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Νῶε πολλαπλασιασθέντες πάλιν δὲν εἶχον εἰμὴ νὰ σπείρουν παρακοὴν καὶ ἤρχισαν νὰ κάμνωσι σχέδια καθ' ἑαυτούς, ἔξω τοῦ σχεδίου τῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ ἁρμονίας ὡς θὰ ἴδῃς (Γενέσεως κεφ. ιά. ἐδάφ. 1 ἕως 9 καὶ τοῦτο ὑπῆρξεν ἀφορμὴ νὰ συγχύσῃ ὁ Θεὸς τὰς γλῶσσας αὐτῶν. Ἕως τότε οἱ ἄνθρωποι πάντες ἐλάλουν μίαν γλῶσσαν. Ὁ Θεὸς ὅμως θέλων νὰ διασπείρῃ αὐτοὺς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ἐσύγχυσεν τὰς γλώσσας αὐτῶν καὶ ἔκτοτε ἐγεννήθησαν αἱ διαφοραὶ αὗται τῶν ἐθνῶν καὶ διαλέκτων ἃς βλέπωμεν σήμερον,

Πολλαπλασιασθέντες δέ, τόσον ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ὥστε ἐλάτρευσαν τὰ εἴδωλα ὡς Θεὸν καὶ ἔγειραν εἰδωλολάτραι.

Ἀλλ' ἔχων ὁ Θεὸς ὑπ' ὄψιν του τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου ἀφ' ἑνός, καὶ τὸν μέγαν σκοπὸν ἀφ' ἑτέρου ὡς εἴπομεν, ἐκλέγει ἕνα ἄνθρωπον ἐκ μέσου τῶν εἰδωλολατρῶν καλούμενον Ἄβραι (ὅστις μετονομάσθη Ἀβραὰμ) καὶ εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ Θεός· ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, εἰς τὴν γῆν τὴν ὁποίαν θέλω σοὶ δείξει: (ὡς θὰ ἴδῃς Γενέσεως κεφ. ιβ΄. στίχ. 1). Καὶ τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ ἐκλέξας τὸν Ἀβραὰμ ἦτο νὰ κάμῃ ἕνα ἔθνος εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἐργασθῇ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ ὁ Ἀβραάμ, καθὼς ἀναγινώσκομεν εἰς τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, ἐγέννησεν τὸν Ἰσαὰκ ἐν βαθὺ γήρατι αὐτοῦ, ὁ Ἰσαὰκ ἐγέννησεν τὸν Ἰακώβ, ὁ Ἰακὼβ ἐγέννησεν τοὺς 12 πατριάρχας τοῦ Ἰσραήλ, αὐτοὶ δὲ φθονήσαντες τὸν Ἰωσὴφ ἐπώλησαν αὐτὸν καὶ οὕτω ὁ Ἰωσὴφ μετεβιβάσθη εἰς τὴν σημερινὴν Αἴγυπτον, ἐκεῖ δὲ ὁ Θεὸς ὕψωσεν αὐτὸν εἰς δεύτερον ἡγεμόνα τῆς Αἰγύπτου ὡς θὰ ἴδῃς (Γεν. κεφ. μά. 25 ἕως 44). Ἔφερεν μετὰ ὁ Θεὸς πεῖναν καὶ τοιουτοτρόπως, καθὼς σᾶς εἶνε ταῦτα γνωστὰ ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, μετεβιβάσθησαν οἱ υἱοὶ Ἰσραήλ, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραὰμ εἰς Αἴγυπτον ὅπου ἔμειναν σχεδὸν 400 ἔτη καὶ ἐκεῖ ἐπληθύνθησαν σφόδρα. Καὶ οὕτω ἐκ τοῦ ἑνὸς Ἀβραάμ, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐκλεξεν ἐκ τῶν εἰδωλολατρῶν ἐγένετο ἔθνος μέγα τὸ ὁποῖον ὁ ἡγεμὼν τῆς Αἰγύπτου ἐφοβήθη καὶ ἤρχισεν νὰ καταδυναστεύῃ παντοιοτρόπως. Τότε ὁ Θεὸς ἀνέδειξεν ἐξ αὐτῶν ἄνδρα ἱκανὸν τὸν Μωϋσέα ὅστις διὰ τῆς κραταιᾶς χειρὸς τοῦ Θεοῦ μετὰ πολλῶν σημείων καὶ θαυμάτων ἅτινα ἔφερεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν Φαραὼ τῆς Αἰγύπτου, ἐξήγαγεν τὸν Ἰουδαϊκὸν λαὸν ἐκ μέσου τῶν θλίψεων τοῦ Φαραώ, διὰ νὰ τοὺς ὑπάγῃ πάλιν εἰς τὴν γῆν τῶν πατέρων των, εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαάκ, καὶ τοῦ Ἰακώβ, εἰς τὴν γῆν Χαναάν, τὴν πέραν τοῦ Ἰορδάνου τῆς σημερινῆς Παλαιστίνης· (ὡς ταῦτα θὰ ἴδῃς εἰς τὸ βιβλίον τῆς ἐξόδου τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης) ἐξελθόντες οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐκ τῆς γῆς τῆς Αἰγύ- (1,000,000 σχεδὸν μετὰ τῶν γυναικῶν καὶ παιδίων διῆλθον διὰ τῆς ἐρήμου 40 ὁλόκληρα ἔτη ὁδεύοντες, ἕως οὗ φθάσωσι εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθη ὁ Θεὸς εἰς αὐτούς. Εἰς τὸ διάστημα τῶν τεσσαράκοντα τούτων ἐτῶν, ὁ Θεὸς ἠθέλησεν νὰ διαπαιδαγωγήσῃ τὸν λαὸν αὐτοῦ εἰς τὴν πίστιν δι' ἀπείρων θαυμάτων, ἅτινα ἔκαμεν εἰς αὐτούς. Πρῶτον διαθρέψας αὐτοὺς τεσσαράκοντα ὁλόκληρα ἔτη μὲ τὸ μάννα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, δεύτερον διασχίσας πᾶν ἐμπόδιον ἀπ' ἐμπροσθεν αὐτῶν ὡς καὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν ἀπεξήρανε διὰ νὰ διέλθωσι, τρίτον δώσας εἰς αὐτοὺς ὕδωρ ἐκ τῆς πέτρας, ἐπίσης τὰ φορέματα αὐτῶν τὸς ὁ Θεὸς διακηρύττει· καὶ ἐν γένει καθ' ὅλον τὸ διάστημα ὁ Θεὸς ἠθέλησεν νὰ τοὺς διαπαιδαγωγήσῃ εἰς τὴν πίστιν καὶ ἐξάρτησιν αὐτῶν ἐξ αὐτοῦ ὡς θὰ ἴδῃς ἀναγνῶστα ταῦτα πάντα εἰς τὸ βιβλίον τῆς ἐξόδου.

Ἀλλὰ μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμαστὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, ὁ λαὸς οὗτος ἦτο σκληροτράχηλος πάντοτε, δὲν εἶχεν εἰμὴ νὰ σπείρῃ πάντοτε ἁμαρτίαν, τὴν φύσιν του, πάντοτε διὰ τὴν παραμικρὰν ἐνόχλησιν ἐγόγγυζεν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Μωϋσέως ὅστις ἐξήγαγεν αὐτοὺς ἀπὸ τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου

Ἀναγνῶστα ἔχε ὑπ' ὄψιν σου ὅτι ὁ Θεὸς ἐργάζεται ἐκλέξας τὸ ἔθνος τοῦτο μὲ ἕνα σκοπὸν ἵνα φανερώσῃ καὶ πραγματοποιήσῃ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου συμφώνως τῷ χαρακτῆρι του. Καὶ

βλέπωμεν τὸν Θεὸν ὅταν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ μετὰ 3 μηνῶν ἀδοιπορίαν ἔφθασαν εἰς τὴν ἔρημον Σινὰ πλησίον τοῦ ὄρους Σινὰ ὡς θὰ ἴδῃς (ἔξοδ. κεφ. ιθ΄. στῖχ! 1-2) ἐκεῖ ἠθέλησεν ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον νόμον, διότι μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὁ Θεὸς δὲν εἶχε δώσῃ εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος οὐδένα νόμον, εἰμὴ ἁπλῶς μόνον ἕκαστος ἄνθρωπος εἶχεν τὸν νόμον τῆς συνειδήσεως. Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς πρὸς τὸν Μωϋσῆν, εἰπὲ εἰς τὸν λαὸν ὅτι ἰδοὺ ἐγὼ σᾶς ἐσήκωσα ὡς ἐπὶ πτερύγων ἀετοῦ, καὶ σᾶς ἔφερα πρὸς ἐμαυτόν, τώρα λοιπὸν πρέπει νὰ φυλάξητε τὴν διαθήκην μου καὶ νὰ εἰσθε εἰς ἐμὲ βασίλειον ἱεράτευμα καὶ ἔθνος ἅγιον. Οὗτοι εἶνε οἱ λόγοι τοὺς ὁποίους θέλεις εἰπῇ πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ· (ὡς θὰ ἴδῃς εἰς τὴν ἔξοδον κεφ. ιθ΄. στῖχ. 3-7).

Καὶ ὁ Μωϋσῆς εἶπεν πάντα ταῦτα εἰς τὸν λαὸν Ἰσραήλ· ἀλλ' αὐτοὶ καίτοι ἔβλεπον ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ γείνουν ἔθνος ἅγιον, δηλονότι χωρὶς παρακοήν, εἶπον εἰς τὸν Μωϋσέα μάλιστα θὰ φυλάξωμεν ταῦτα πάντα. Ἀλλ' ὁ Θεὸς ἔχων ἕνα σκοπὸν ἀρχικῶς, ἵνα ἑτοιμάσῃ τὸν ἄνθρωπον νὰ δεχθῇ τὴν σωτηρίαν ἣν Αὐτὸς θὰ ἐξετέλῃ, ἀμέσως λέγει εἰς τὸν Μωϋσέα, ὕπαγε καὶ εἰπὲ εἰς τὸν λαὸν Ἰσραὴλ ἵνα ἁγιασθοῦν καὶ ἂς ἔλθουν τὴν τρίτην ἡμέραν εἰς τὸ ὄρος Σινὰ διότι θὰ κατέλθω ἵνα ἐπισκεφθῶ αὐτούς. Καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν ἔγειναν βρονταὶ καὶ ἀστραπαί, καὶ νεφέλη πυκνὴ ἦτο ἐπὶ τοῦ ὄρους, καὶ ἔτρεμε πᾶς ὁ λαὸς ὁ ἐν τῷ στρατοπέδῳ. Τὸ δὲ ὄρος Σινὰ ἦτο ὅλον καπνός· διότι κατέβῃ ὁ Κύριος ἐν πυρὶ ἐπ' αὐτό, ἀνέβαινε δὲ ὁ καπνὸς αὐτοῦ ὡς καπνὸς καμίνου, καὶ ὅλον τὸ ὄρος ἐσείετο σφόδρα. Καὶ ὅταν ὁ Ἰσραὴλ εἶδε τοῦτο ἐφοβήθη σφόδρα (αὐτὸς ὁ λαὸς εἶνε ὅστις ἔλεγεν εἰς τὸν Μωϋσέα ὅτι θὰ γείνωμεν ἔθνος ἅγιον) καὶ εἶπον εἰς τὸν Μωϋσῆν. Σὺ λάλησον πρὸς ἡμᾶς, καὶ θέλομεν ἀκούσει· καὶ ἂς μὴ λαλήσῃ πρὸς ἡμᾶς ὁ Θεός, διὰ νὰ μὴ ἀποθάνωμεν. (Ἐξόδου κεφ. ιθ΄. ἕως κα΄.)

Τοιαύτη εἶνε ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, αὐτὴ εἶνε ἡ θέσις τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ δίδουσα τὸν νόμον εἰς τὸν ἄνθρωπον, εἶνε ὄρος καπνίζων μὲ ἀστραπὰς καὶ βροντὰς καὶ μὲ πῦρ, ἕτοιμος εἰς ἐκδίκησιν εἰς τὸν μὴ ἐκτελοῦντα τὸν νόμον. Τοιοῦτος φαίνεται ὁ Θεὸς εἰς τὸν Ἰσραὴλ δίδων τὸν νόμον. Ἡ δικαιοσύνη του εἶνε τοιαύτη. Δὲν δύναμαι ἀναγνῶστα περισσότερον νὰ σοὶ ἐξηγήσω πρὸς τὸ παρὸν τὴν τρομερὰν ταύτην θέσιν τοῦ Θεοῦ δίδων τὸν νόμον εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ἀργότερον προχωροῦντες θὰ εἴδωμεν διατί οὕτω φαίνεται ὁ Θεὸς τόσον φοβερός. Μόνον γνώριζε ὅτι ἡ δικαιοσύνη Του εἶνε τοιαύτη. Κατόπιν ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς τὸν Μωϋσέα ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινὰ τὰς 10 ἐντολάς, ὅπου ἔκαμε γνωστὸν τὸν ἠθικὸν Του νόμον. Ἀλλ' ἀφοῦ εἴδομεν προηγουμένως ὅτι ὁ Θεὸς ὁ ἴδιος διακηρύττει εἰς τὸν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολὴν κεφ. η΄. στῖχος 7 — 8 ὅτι ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου εἶνε τοιαύτη, ὥστε εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ δὲν ὑποτάσσεται ἀλλὰ οὔτε καὶ δύναται, πῶς τώρα ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς δίδει νόμον εἰς τὸν ἄνθρωπον; διατί;

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ

Τίς ἡ ὠφέλεια τοῦ νόμου εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἡ παραιτέρω πορεία τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, τὸ χαρμόσυνον εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ.

Η ΠΡΩΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Ἡ ὡραία πρωΐα προβάλλει
ἐνδυμένη τὸ φῶς τοῦ Ἡλίου,
βουτημένη εἰς μύρα καὶ κάλλη,
ὡς ἡ νύμφη ἐνδόξου νυμφίου.
Σκυθρωπὴ μετ' αὐτὴν ἡ ἑσπέρα
κατὰ πόδας ὡς δούλη ἀγρία
χύνη σκότη παντοῦ στὸν αἰθέρα
καὶ σκεπάζει καὶ ῥόδα καὶ ἴα.

Ἀλλ' ἐκεῖ στὰ οὐράνια ὕψη
γῆ φωτὸς αἰωνίου ὑπάρχει
κ' ἡ ἡμέρα οὐδέποτ' ἐκλείψει.

Τῆς ἀνοίξεως ὥραν γλυκεῖαν
χαιρετίζουν τὰ εὔοσμα ἄνθη,
ἐνδυμένα στολὴν θαυμασίαν
θαυμαστῶς καθαρὰ ἀπὸ πάθη.
Τὸ φθινόπωρον πλὴν ψυχρὰ ὥρα
τὴν ἀγκάλην κατόπιν ἀνοίγει
κι' ἀνθοστόλιστον εὔσωμον χώρα
χαιρεκάκως δεχθὲν καταπνίγει.

Ἀλλ' ἐκεῖ στὰ οὐράνια ὕψη
γῆς λαμπρὰ αἰωνίως ὑπάρχει
κ' ἡ λαμπρότης οὐδέποτ' ἐκλείψει.

Εἰς τὸ θέρος χαρὰ πανταχόθεν!
πτηνὰ ψάλλουν εὐμόλπως τὸν Πλάστην
χωρὶς κόπον λαβόντα θεόθεν
καὶ τροφὴν καὶ ποτὸν καθεκάστην.
Ἀλλὰ ψῦχος δριμὺ τὸν χειμῶνα
ἐπελθὸν ἐκφοβίζει τοὺς ψάλτας
καὶ ἀφίνουν αὐλὸν καὶ δενδρῶνα
καὶ σκηνόνουν εἰς τρύπας καὶ φράκτας.

Ἀλλ' ἐκεῖ στὰ οὐράνια ὕψη
γῆ ψαλμῶν Ἀρχαγγέλων ὑπάρχει
καὶ ὁ ὕμνος οὐδέποτε' ἐκλείψει.

Τίς θνητὸς ἢ μικρὸς ἢ μεγάλος
θὰ ὑπάγῃ σ' ἐκείνην τὴν γῆν,
ὅπου φῶς καὶ φαιδρότης καὶ κάλλος
αἰωνίως κοσμοῦν τὴν ψυχήν!
Τὸ εὐθὲς ὅστις πράττει ἐκθύμως,
τὸν Θεὸν ὅστις πάντα φοβεῖται
καὶ ἀκάκων παιδίων ὁ δῆμος
θαυμασίως ἐκεῖ εὐλογεῖται.

Ναί, ἐκεῖ στὰ οὐράνια ὕψη
τῶν πιστῶν ἡ ἀνάπαυσις εἶναι
καὶ οὐδέποτε θέλει ἐκλείψει.

Δ. Δ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ ΜΟΥ

Ἔκθεσις Ἀποσπασματάρχου
Ὁ ἀποσπασματάρχης Ἀγράφων
πρὸς τὴν μοιραρχίαν του.

Εἰς Καρπενήσιον

Λαμβάνω τὴν τιμὴν ν' ἀναφέρου ὅτι τοὺς περὶ διὰ σύλληψς' φυγόδικους ἐπιασά τους μὲ νὰ τρέχουμ' ἐγὼ καὶ οἱ γενεοὺς Λυκουμάτ'ς καὶ Κουτσομήτης, ὡς κ' οὔλα τὰ λ'πὰ γινέα καὶ ἀξιόλογα παλ'κάρια (οὔλο καὶ ἡ κρέμα τοῦ ἰυζωικοῦ τ'ς μαγκούφας τ'ς Ἑλλάδας) μὶ τοῦ νὰ τρέχουμ' λιέου οὐλιμεργὶς καὶ οὐλληνυχτὶς ἀνὰ τ'ς ριμματιὲς κι' τ'ς λαγκάδις τ'ς οὐραίας Εὐρυτανίας καὶ μάϊος φαΐ, μαΐος πιοτὸ νὰ τ'ρῶμε, μάϊος τοῦ παπᾶ νὰ 'κοῦμε, ποῦ κὶ καλὰ κὶ σῶνει ἠθέλαμε νὰ μᾶς παρασκευάζῃ τοὺς ἀξιόλογους οὐβελίαν (καὶ μ' ἕνα κοκινέλ' πρώτις σημείωσαι) π' νὰ τρώῃ π' λὲς ἡ μάν' καὶ ς. τοῦ πεδὶ νὰ μὴ δίν'.

Διὰ γὰ τοῦτο ἀπαιτῶ γενέαν ἀντέμιψις παρὰ τῆς σεβαστῆς κου καὶ ἀξιόλογους διοίκησις.

Εὐπειθέστατους διαβιστοῦ
οἱ ὑποφαινούμεν'ς:

Γιάνν'ς Λυκουτόμαρους
Λουχίας τῶν Εὐζώνων

(Ὕστερουν-γράφου). Οἱ Κουτσομήτης οἱ κακομοίρ'ς ἤθελε καὶ αὐτίνος γὰ βάλλῃ τὴν ὑπουγραφάρ' του, μὰ καὶ δὲν τοὺς ἀφ'σα.

Καλάμαι—«Ἀμφιτρίτη».

Ο ΕΓΩΙΣΜΟΣ

(Μῦθος)

Ἀλώπηξ καὶ Λίλουρος περιώδευον ὁμοῦ καὶ διεσκέδαζον κατὰ τὴν πορείαν διὰ τῆς συζητήσεως ζητημάτων ἠθικῆς;

— Εἶνε ἐν τούτοις ὡραῖον πρᾶγμα ἡ δικαιοσύνη ἔλεγεν ἡ Ἀλώπηξ. Εἶνε ὁδηγὸς ὅστις δὲν μᾶς ἀφίνει ποτὲ νὰ ἀποπλανηθῶμεν καὶ μᾶς προφυλάττει ἀπὸ τοῦ νὰ καταχρασθῶμεν τὰ δικαιώματα τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν.

— Τί γλυκεῖα ἀρετὴ εἶνε βεβαίως ἡ εὐσπλαγνία ἀπαντᾶ ὁ αἴλουρος ἀναστενάζων εὐλαβῶς. Εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι οἵτινες τὴν ἐξασκοῦσιν ἐν πάσῃ ὥρᾳ τῆς ἡμέρας.

Αἰφνης οἱ ὁδοιποροι βλέπουσιν λύκον νὰ ἐξορμᾷ ἐκ γειτονικοῦ δάσους καὶ ἐπιπίπτοντα ἀφ' ἑνὸς ἀθίμου ἀρνίου. Τὸ δυστυχὲς ἀνθίστατο ζητῶν χάριν.

— Χάριν! εἶπεν ὁ λύκος Ὄχι! ὄχι! Εἶμαι πεινασμένος σὺ δὲ θὰ μὴ προμηθεύσεις ἐξαίρετον δεῖπνον.

— Ἀλιτήριος! ἀνεφώνησεν ἐν ἀγίᾳ φρονῇ ὁ αἴλουρος, νὰ τρέφηται διὰ κρέατος ὅταν δύνανται νὰ εὕῃῃ χόρτα καὶ ρίζας ἐν ἀφθονίᾳ.

— Πόσον εἶνε βάρβαρος! προσέθηκεν ἡ ἀλώπηξ πῶς νὰ χύνῃ τις τὸ ἀθῶον αἷμα ὅταν αἱ δρυς εἰσὶ κατάφορτοι βαλάνων ὡρίμων! Εἶνε μία ἀτιμία! Μόλις ἡ ἐνάρετος ἀγανάκτησίς των εἶχε πραϋνθεῖ ὅτε φθάνουσιν εἰς ἕνα μύλον ἔνθα αἱ ὄρνιθες ἠσχολοῦντο εἰς τὸ νὰ ἀνακαλύψωσιν ἐπὶ σωροῦ ἀχύρων ἰδοῦσα αὐτὰς ἡ ἀλώπηξ ὁίτττεται ἐλευθέρως ἐφ' ἑνὸς ὀρνιθίου ὅπερ τῇ παρέχει γεῦμα ἐκλεκτόν, ἐν ᾧ ὁ γάτος ἐνεδρεύει δυστυχὲς ποντικάκι ὅπερ ἀπετόλμα νὰ ἐξέλθῃ τῆς ὀπῆς, ἐφορμᾷ ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸ ἁρπάζει.

Ἀράχνη τις ἱσταμένη ἐν μέσῳ τοῦ ἱστοῦ της τεταμένου ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ τοίχου τοῦ μύλου ὑπῆρξε μάρτυς τοῦ θλιβεροῦ τέλους τῶν δυστυχῶν ἐκείνων θυμάτων.

— Τώρα βεβαίως θὰ δυνηθῶ νὰ ἐννοήσω εἶπε μετ' ἀγανακτήσεως, πῶς δύναται νὰ ὑπάρχωσι ἄσιτα τόσῳ σκληρά.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἐν ᾧ οὕτως ἐλάλει ἐφορμᾷ ἐπί νεαρᾶς μυίας διαφυγούσης, ἥτις εἶχε περιπλεχθῇ ἐν τῷ ἱστῷ της.

(Μετάφρασις)

Ναύπλιον ***Περρῖνος Γ. Δανδῖνος***

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΝ ΤΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

(Κατ' ἐπιτομὴν ἐκ τοῦ Γυλλικοῦ)

Οὕτως ἠτένισεν αὐτὴν ἔκπληκτος καὶ ἔμεινεν ἐπί τινας στιγμὰς σιωπηλός.

Μεθ' ὅ προσέθηκε:

— Σᾶς εὐχαριστῶ, δεσποσύνη, ἀλλ' εὐτυχῶς δὲν ἔχω πλέον μνηστήν.

— Δὲν ἔχεις μνηστήν, διατί; πῶς;

Μὲ εἶχον διαβεβαιώσῃ ὅτι ἐπρόκειτο ἐντὸς ὀλίγου νὰ νυμφευθῇς τὴν δεσποινίδα Λουΐζαν Βράουν.

— Ἤμην μάλιστα μεμνηστευμένος, ἀπεκρίθη ὁ Χάρρισον, ἀλλὰ τῇ κοινῇ συγκαταθέσει ὁ ἀρραβὼν διελύθη.

Ἡ Ἑλένη ἐταράχθη καὶ συνεκινήθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε μόλις μετά τινας στιγμὰς κατώρθωσε νὰ συνέλθῃ. Καὶ μὲ φωνὴν ταπεινὴν εἶπεν.

— Ἴσως ἐπῆλθε μικρά τις διένεξις, συνήθης μεταξὺ μεμνηστευμένων, ἥτις θὰ διαλυθῇ μετ' ὀλίγον.

— Οὐδέποτε, οὐδέποτε! ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος.

— Ὁμιλεῖς τώρα οὕτω, διότι εἶσαι ὀργισμένος..... Ἡ καϋμένη ἡ Λουΐζα εἰς ποίαν λύπην θὰ ἦναι βεβυθισμένη!

— Τοὐναντίον εἶνε εὐχαριστημένη διότι ἀπηλλάγη ὑποχρεώσεως δυσαρέστου πλέον δι' αὐτήν.

— Ἔλα, ἔλα. μὴ τὰ λέγῃς αὐτά, Γεώργιε· ἄφες ἐμὲ νὰ σᾶς συμφιλιόσω.

— Δὲν ἐπιθυμῶ τὸ τοιοῦτον οὐδ' ἀντὶ ὅλου τοῦ χρυσίου τοῦ κόσμου.

— Μὰ τότε τί συμβαίνει λοιπόν; ἠρώτησεν ἡ Ἑλένη μετὰ αὐξανούσης περιεργείας. Δὲν πιστεύω νὰ ἀπέσυρες σὺ πρῶτος τὸν λόγον σου.

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ νέος· ἡ δεσποινὶς Βράουν, εὐθὺς ὡς ἔμαθεν ὅτι ὁ θεῖός μου ἀπεφάσισε νὰ μὲ ἀποκληρώσῃ, ὅτι μὲ ἀπέβαλον οἱ προϊστάμενοί μου ἑπομένως ὅτι ἤμην ἄπορος, ἀπέδειξε καταφανῶς ὅτι οὐδεμίαν ἔσχε ποτὲ πρὸς ἐμὲ ἀληθινὴν ἀγάπην.

— Σὲ ἀπεκλήρωσε λοιπὸν ὁ θεῖός σου; σὲ ἀπέβαλον ἐκ τοῦ καταστήματος; ἀλλὰ πῶς; τί συμβαίνει λοιπόν; πῶς ὅλα ταῦτα; ἠρώτησε ἔκπληκτος ἡ Ἑλένη. Ὁ δὲ Γεώργιος ἠναγκάσθη νὰ τῇ διηγηθῇ λεπτομερῶς πάντα τὰ ἀπὸ πρωΐας διατρέξαντα. Μετὰ τὴν διήγησιν σιωπὴ ἐπεκράτησεν ἐπί τινας στιγμὰς μετ' ὃ ὡσεὶ ὠθούμενοι ὑπὸ μαγικῆς τινος ἕλξεως ἀμφότεροι οἱ νέοι, ἠτένισαν ἀλλήλους συγχρόνως.

— Γεώργιε, ἐψιθύρισε εἶτα ἡ Ἑλένη χαμηλώσασα τοὺς ὀφθαλμούς, ὑπεσχέθης νὰ μοὶ λέγῃς πάντοτε τὴν ἀλήθειαν θὰ κρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου:

— Μάλιστα ἀπήντησεν ὁ νέος.

— Λοιπὸν ἐπιθυμῶ νὰ μοὶ εἴπῃς τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς ἐκείνης, περὶ τῆς ὁποίας ὡμίλησες εἰς τὴν μνηστήν σου... Ὁ Χάρρισον ἐταράχθη. Τὸ αἷμά του ἐπάγωσεν, καὶ μόλις ἠδυνήθη νὰ ψιθυρίσῃ τὰς λέξεις ταύτας:

— Ἄ, δεσποσύνη; Ἐκείνη περὶ ἧς ὡμίλουν ἵσταται τόσον ὑψηλὰ ἕνεκα τῶν ἀρετῶν καὶ τοῦ πλούτου της, ὥστε οὐδὲ μοῦ εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ φαντασθῶ ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ αἰσθανθῇ δι' ἐμὲ ἄλλό τι ἐκτὸς ἁπλῆς φιλίας...

— Τὸ ὄνομά της... τὸ ὄνομά της... ἐψέλλισεν ἡ Ἑλένη.

— Ἑλένη Λίλλ! μόλις ἠμπόρισε νὰ ψιθυρίσῃ ὁ Χάρρισον καὶ ἡ φωνή του ἀπεπνίγη.

Ἀλλ' ἡ δεσποινὶς Λίλλ ἐλθοῦσα πλησίον του μετ' ἀταραξίας τῷ εἶπε:

— Καὶ εἶναι δυνατὸν ἐὰν ἡ Ἑλένη Λίλλ σοῦ ἔδιδε τὴν χεῖρά της σήμερον, τοῦτο νὰ ἀναπληρώσῃ πάντα ὅσα ἀπώλεσες;

— Ἀλλά, δεσποσύνη... ἐψέλλισεν ὁ νέος μετὰ βαθυτάτης συγκινήσεως.

— Ἐὰν τοῦτο σὲ καθιστᾷ εὐτυχῆ, ἔσο εὐτυχής· διότι ὄχι μόνον ἡ χείρ μου ἀλλά, καὶ ἡ καρδία μου σοῦ ἀνήκει....

Ὁ Γεώργιος Χάρισσον τεταραγμένος καὶ συγκεκινημένος οὐδὲ λέξεις ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ ὅπως ἐκφράσῃ τὰ καταπλημμυροῦντα αὐτὸν αἰσθήματα. Καὶ ἡ Ἑλένη ἐπίσης τῷ ὡμολόγησε συγκεκινημένη τὴν ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας συμπάθειάν της καὶ ὅτι μαθοῦσα τὸν μετὰ τῆς δεσποινίδος Βράουν μέλλοντα γάμον του ἐπλήρωσεν εἰς τοὺς προϊσταμένους του πέντε χιλιάδας λίρας ὅπως τὸν παραλάβωσι συνέταιρον. Τέλος δὲ ἀμφότεροι ὡρκίσθησαν νὰ μὴ κρύπτωσιν ἀπ' ἀλλήλων τὴν ἀλήθειαν ἀφ' οὗ μάλιστα εἰς αὐτὴν ὤφειλον τὴν εὐτυχίαν των.

— Ζήτω ἡ ἀλήθεια! ἀνεφώνησεν ὁ Χάρρισον· θὰ εἶμαι πάντοτε ὁ πιστός ὁπαδός της.

— Ἀποχαιρετίσας δὲ τὴν δεσποσύνην Λίλλ ἀνεχώρησεν διὰ τοῦ λεωφορείου.

(ἀκολουθεῖ)

Γ. Μ.

ΣΤΟΝ ΕΘΝΑΠΟΣΤΟΛΟ ΣΠΥΡΟ ΜΑΤΣΟΥΚΑ

(Ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει του εἰς Ἀμερικὴν)

Πέτα 'περήφανο πουλὶ ἀκούραστο ξιφτέρι
Στοῦ ἄφθαστου ὀνείρου σου τὸ διάπλατο οὐρανὸ
Τ' ἀδέλφια μας καρδιοχτυποῦν 'στῆς νέας γῆς [τὰ μέρη
Τὸ γαλαζένιο πόθο σου νὰ 'δοῦν ἀληθινό!

Πάρε τὴ γαλανόλευκη σημαία! 'στὸ πλευρό σου
Καὶ ἄπλωνέ τη ὅθε διαβῆς σ' ἀνατολὴ καὶ δύσι
Καὶ ψάλλε μὲ τὴ λύρα σου τὸ ἅγιο μυστικό σου
Πῶς θἄρθῃ ἡ ὥρα τὴ σκλαβιὰ αὐτὴ νὰ διαλύσῃ!

Κι' ὅταν ἡ ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ τοὺς κεραυνοὺς θ' [ἀπλώνῃ
Σὲ σκλάβαις χώραις καίβουνά αἱματοποτισμένα
Ἡ νίκη τὰ ἑλληνόπουλα μὲ δάφναις θὰ σιμόνῃ
Κ' ἡ γαλανὴ πατρίδα μας θὰ στεφανώνῃ ἐσένα.

Τρέχα 'περήφανο πουλὶ σ' ἀνατολὴ καὶ δύσι
Καὶ ψάλλε πῶς ἡ ἅγια αὐτὴ ἡμέρα δὲν θ' [ἀργήσῃ
Ποῦ τὰ ὄνειρά μας τὰ γλυκὰ θὰ δοῦμε ἕνα-ἕνα
Νὰ γίνονται ἀληθινὰ Σὰν τοῦ εἴκοσι-ἕνα!!!

ΣΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

(Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς μεταβάσεως τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητοῦ Σπ. Ματσούκα).

Ἑλληνόπουλα ποῦ ζῆτε μακρυὰ 'πὸ τὴν πατρίδα
Ποῦ τὰ στήθη σας θερμαίνει κάποια μυστικὴ [ἐλπίδα
Ὅπως τὴν ὀνειρευόστε ὑπερήφανη, μεγάλη
Τοῦ ἑλληνισμοῦ τ' ἀηδόνι ἔρχεται νὰ σᾶς τὴν [ψάλλῃ
Ὁ Ματσούκας ὁ γλυκύς μας τὸ τρανὸ θαλασ- [σοπούλι
Πῆρε τὴν εὐχὴ τῆς Λαύρας καὶ δαφνόκλαδα 'πτὸ Σούλι!!
Κι' ἔπλεξε ὕμνους στὴν πατρίδα καὶ τοὺς [φέρνει 'καὶ στὰ ξένα
Γιὰ νὰ σᾶς ἐνθουσιάσῃ ὦ ἀδέλφια ἀγαπημένα!!

Ἑλληνόπουλα ποῦ ζῆτε μακρυὰ στὰ ξένα μέρη
Ἔρχεται νὰ σᾶς θυμήσῃ τοῦ ἑλληνισμοῦ τ' [ἀστέρι
Πῶς τῶν πόθων πλησιάζει ἡ ἡμέρα ἡ ἁγία
Ποῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ θ' ἀρχίσῃ ἡ μεγάλη [λειτουργία!!!
Γιὰ νὰ 'δοῦμε τὰ ὄνειρά μας ν' ἀκτινοβολοῦν [καὶ πάλι
Καὶ τὴ δοξασμένη Ἑλλάδα δαφνοφόρα καὶ [μεγάλη!

Ὁ Γλυκύς μας Ρήγας ψάλλει γιὰ τὴ ΝΕΑ [ΓΕΝΕΑ
Δεῦτε Κολοκοτρωναίων καὶ Μιαουλιῶων παι- [διά!!!

Πειραιεὺς *Ἀθαν. Α. Γκέλλος*

ΣΤΗΛΗ ΔΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΣΧΝΑΙ ΚΑΙ ΠΑΧΕΙΑΙ

Τὰ δύο ἄκρα, αἱ δύο ἀντιθέσεις, αἱ δύο ἐχθραί, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, αἵτινες ζηλοτυποῦνται ἀμοιβαίως. Ἡ ἰσχνὴ ὑπὸ ὑγιεινὴν ἔποψιν εἶναι εὐτυχής. Διότι ἡ ἰσχνότης, ὅσον ὑπερβολικὴ καὶ ἂν εἶναι, ἂν δὲ προκύπτει ὑπὸ ὀργανικῆς νόσου οὐδέποτε καταβάλλει τὴν ὑγείαν.. Ἐνῷ τὸ πάχος ὡς ἐκ τῆς πιέσεως καὶ συνωθήσεως τῶν ὀργάνων ὡς ἐκ τῆς μυϊκῆς ἐξαντλήσεως, ἣν πάντοτε ἐπάγεται κρύπτει ὑπὸ ἐξωτερικὸν ἰσχυρὸν καὶ ἀκμαῖον πραγματικὴν ἀδυναμίαν καὶ ἐλαχίστην ἐν γένει ἀντοχήν·

Ὑπὸ ἔποψιν ὅμως κάλλους ἡ εὐτραφὴς ὑπερέχει τῆς ἰσχνῆς, διότι τὸ πάχος ἂν καὶ δίδῃ εἰς τὸ σχῆμα ἐκτάσεις ὑπερβολικάς, οὐχ ἧττον δίδει καὶ εὐάρεστον εἰς τὰς γραμμὰς στρογγυλότητα καὶ πλαστικότητα. Ἡ ἰσχνότης καταστρέφει τὸ εὔπλαστον, τὸ στρογγύλον τῆς γραμμῆς, ὅπερ τόσῳ γοητευτικὸν καθιστᾷ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα. Αἱ ξηραὶ καὶ σκελετώδεις γραμμαὶ αἱ ἀπολήγουσαι εἰς ὀξέα ἄκρα χαρακτηρίζουσι τὴν ἀσχημίαν.

Καθ' ἅπαντας τοὺς αἰῶνας τὸ πάχος ἐθεωρήθη ὡς σοβαρὰ καὶ ἐπιβλαβεστάτη πάθησις. Σήμερον τὸ ὑπερβολικὸν πάχος κατατάσσεται εἰς τὰς χρονίους νόσους, συνάδελφος τοῦ διαβήτου, τῶν ρευματισμῶν τῆς λιθιάσεως. Τὸ κληρονομικὸν πάχος ἐκδηλοῦται ἀπὸ τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας ἐνῷ τὸ ἐξ ἡσύχου καὶ ἀπολαυστικοῦ βίου ἄρχεται ἀπὸ τοῦ 30ου ἔτους διὰ τοὺς ἄνδρας, ἀπὸ τοῦ 35ου διὰ τὰς γυναῖκας.

Πᾶσαι αἱ εὐτραφεῖς, καὶ μὲ στρογγύλα μέλη δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν πάσχουσαι ὑπὸ πάχους ὑπὸ τὴν νοσηρὰν αὐτοῦ ἔννοιαν. Ἡ ὑπὸ πάχους πάσχουσα αἰσθάνεται τοῦτο ἐκ τῆς ἀτελοῦς λειτουργίας τοῦ σωματικοῦ αὐτῆς ὀργανισμοῦ. Ἡ καρδία πάλλει ὀλιγώτερον ταχέως. Ὁ στόμαχος, τοῦ ὁποίου τὸ μυῶδες περίβλημα ἐξασθενεῖ χωνεύει μετὰ δυσκολίας. Οἱ πνεύμονες πιεζόμενοι ὑπὸ τὸν γιγάντειον θώρακα ἀδυνατοῦσι νὰ κινήσωσιν αὐτόν, ὁπόθεν καὶ ἡ ἀσθματικὴ ἀναπνοὴ τῶν παχέων ἀνθρώπων.

Ὅ,τι ἀπασχολεῖ σήμερον τὴν ἐπιστήμην εἶναι ἡ ἐλάττωσις τοῦ ὑπερβολικοῦ πάχους, ἄνευ βλάβης τῆς ὑγείας. Διὰ τὴν γυναῖκα τὸ ὑπερβολικὸν πάχος πλὴν τοῦ ὅτι καταστρέφει τὴν σωματικήν της ἀναλογίαν καὶ αὐξάνει ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ὡς ἐκ τοῦ καθιστικοῦ αὐτῆς βίου. Πολλαὶ γυναῖκες ὑπεδλήθησαν εἰς μαρτυρικὴν δίαιταν, μένουσαι ἡμέρας ὅλας νήστεις καὶ νύκτας ἄγρυπνοι, ἄλλαι ἔπιον ὀκάδας ὄξους καὶ διὰ παρομοίων μέσων κατέστρεψαν καθ' ὁλοκληρίαν τὴν ὑγείαν των, χωρὶς ποσῶς νὰ ἐλαττώσωσι τὸ πάχος των.

Οὐδέποτε ἄνθρωπος παχὺς ἠλάττωσε τὸ πάχος του διὰ νηστείας καὶ προσλήψεως τροφῆς μὴ θρεπτικῆς. Ὀφείλει νὰ ἀποφεύγῃ τὰς παχείας, τὰς ἀμυλώδεις, τὰς πηκτοειδεῖς τροφὰς ὡς καὶ τὸν ζῦθον καὶ τὸν ἐρυθρὸν οἶνον. Διαιτῶνται δὲ ὑγιεινῶς, τρώγοντες κρέας βόειον, πρόβειον, λαγούς, φασόλια πράσινα, σπανάκια, σαλάτας μὲ ὄξος; καρποὺς ὀξεῖς καὶ πίνοντες οἶνον λευκὸν κεκραμένον, λεμονάδας, καφφέ, τέϊον, γάλα κτυπημένον.

Ἡ γυμναστική, οἱ περίπατοι δύο καὶ τρεῖς ὠφελιμώτατοι. Αἱ ψυχρολουσίαι καὶ ἰδίᾳ αἱ τοπικαὶ εἰς τὰ ὑπὸ πολλοῦ πάχους προσβεβλημένα μέρη τοῦ σώματος. Ὡς φάρμακα δὲ ὁ ἰωδοῦχος σίδηρος τὸ ἔλαιον τῆς μουρούνας, ἐν γένει τὰ πικρὰ τονωτικὰ καταπολεμοῦσιν ἐπιτυχῶς τὸ πάχος. Ἐὰν ὁ παχὺς εἶναι ἀρθριτικός, τότε τὰ ἀλατοειδῆ ὑπὸ πᾶσαν μορφὴν εἶναι ὠφελιμώτατα. Διὰ τοὺς ὀκνηροὺς καὶ τὰς ὀκνηρὰς ἡ ἐργασία εἶναι τὸ συντελεστικώτερον φάρμακον. Ἡ κατάχρησις χλιαρῶν λουτρῶν, ὁ ὑπερβολικὸς ὕπνος, τὰ συνεχῆ καὶ παρατεταμένα γεύματα, ὁ ἀπαθὴς καὶ ἀδιάφορος βίος, προκαλοῦσι συνεχῶς πάχος ἀνίατον.

Ἔλθωμεν ἤδη εἰς τὴν ὠχρὰν καὶ ποιητικὴν ἰσχνότητα. Ὅταν αὕτη εἶναι κληρονομική, εἶναι ὑγιής, συνοδεύεται ὑπὸ ἀξιολόγου στομάχου, καλοῦ ὕπνου, οὐδεμίαν δ' ἀνάγκην ἔχει διαίτης. Ἀλλ' αἱ ἰσχναὶ κυρίαι δὲν ἐννοοῦσι τοῦτο τόσον εὐκόλως.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἰσχνότης προκύπτουσα ἐκ μελαγχολίας, ἐκ θλιβερῶν σκέψεων ἐξ ἀγρυπνιῶν, ἐκ παρατεταμένων καταπονήσεων, ἐκ νηστειῶν, ἐξ ἀνεπαρκοῦς τροφῆς, ἢ ἐκ κακῆς ποιότητος τοιαύτης πάντα ταῦτα προκαλοῦσιν ἰσχνότητα καταπολεμουμένην δι' ὑγιεινῆς διαίτης. Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει ὅτι τὰ λεπτοκάρυα παχύνουσι τοὺς ἰσχνοτάτους τῶν ἀνθρώπων διὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. Σήμερον τὸ ἀμυλιακὸν οἰνόπνευμα, λαμβανόμενον ἀνὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας σταγόνας πρὸ τοῦ φαγητοῦ ἐπιφέρει θαυμάσια ἀποτελέσματα.

Ἐν γένει ὅμως ἀπαιτεῖται εἰδικὴ διαιτα καὶ διάθρεψις πρὸς ἀπόκτησιν πάχους. Ὅλα τὰ παχέα καὶ λευκὰ κρέατα οἱ δυνατοὶ καὶ συμπεπυκνωμένοι ζωμοί, τὸ ἔλαιον τὸ βούτυρον, τὸ γάλα, ὁ νωπὸς τυρός, τὰ ζυμαρικά, τὰ γλυκά, αἱ ἀμυλώδεις οὐσίαι. Ὡς ποτὰ δὲ ὁ ζῦθος, ὁ μέλας κα: γλυκὸς οἶνος καὶ τὸ ὑδρόμελι.

Ἡ ἰσχνὴ δὲν πρέπει νὰ τρώγῃ πολύ, ἀλλὰ συνεχῶς. Ἡ τροφή της πρέπει νὰ ποικίλῃ, διότι ἐὰν ὁ στόμαχος ἀποποιεῖται νὰ χωνεύῃ τὰς αὐτὰς πάντοτε στερεοτύπους τροφάς, ἀνευρίσκει ὅμως δυνάμεις πρὸς χώνευσιν νέων φαγητῶν. Ἐντρίψεις τοῦ σώματος ἀπαλαὶ διὰ φλανέλας ἐμβεβαμμένης εἰς ἀρωματικὰ ρευστά, ἐλαφρὸν καθαρτικὸν συντελοῦσι μεγάλως εἰς πάχυνσιν τῶν ἰσχνῶν.

Ὁ πολὺς περίπατος βλάπτει τὰς ἰσχνάς. Ἡ ἐφ' ἁμάξης ὅμως κίνησις διευκολύνει τὴν πέψιν καὶ ἀφομοίωσιν τῶν τροφῶν, ἐνῷ ἐν ταὐτῷ διὰ τῆς ἐξωθεν ἐνεργουμένης ἀναπαυτικῆς κινήσεως τὸ λίτος συνωθεῖται βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον εἰς τὸν κυψελώδη ἱστόν.

ΜΑΡΙΑ ΠΙΕΡ
Ἰατρὸς

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 15 φύλλον κατὰ λάθος ἔφερεν ἡμερομηνίαν 7 Μαΐου ἀντὶ 7 Ἰουνίου ὅθεν ζητοῦμεν συγνώμην ἀπὸ τοὺς ἀξιοτίμους συνδρομητάς μας.

(Ἐκ τῆς διευθύνσεως)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὰ ψέμματα τῶν φίλων

Δύο σύντροφοι ὁ Λουκᾶς καὶ ὁ Ἰωσὴφ διήρχοντο μίαν ἡμέραν πλησίον λαχανοκήπου. «Παρατήρησον ἐκεῖ λέγει ὁ Ἰωσήφ, πόσον ὡραῖα εἶνε ταῦτα τὰ λάχανα. Οὐδέποτε ἔχω εἴδει τοιούτου χλωρίου μεγέθους λάχανα εἰς τὴν ζωήν μου». Ὁ Λουκᾶς ἀπεκρίθη: Μπά! δὲν εὑρίσκω τί τὸ πολὺ ἔκτακτον εἰς τὰ λάχανα ταῦτα. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ταξειδίων μου εἶδον ἓν τὸ ὁποῖον ἦτο μεγαλείτερον, μὰ τὴν πίστιν μου, ἀπὸ ἐκείνην τὴν οἰκίαν ποῦ βλέπεις ἐκεῖ κάτω «Ω! Ω! εἶναι πολὺ χονδρὸν τοῦτο, μολονότι ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι ὅτι εἰργάσθην εἰς κάποιον λέβητα μεγαλείτερον ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἐκκλησίαν» ἀπεκρίθη ὁ Ἰωσὴφ ὅστις ἦτο λεβητοποιός.

Μὰ δι' ὄνομα τοῦ θεοῦ ἀποκρίνεται ὁ Λουκᾶς τίτο' ἤθελον τόσον μεγάλον λέβητα». Ἦτο προωρισμένος διὰ τὴν βράσιν τοῦ λαχάνου σου ἀπήντησεν ὁ Ἰωσήφ...

Τρίπολις *Πέτρος Π. Καλονάρος*

Παρακαλοῦμεν καὶ πάλιν τοὺς κ. κ. συνδροτάς μας τῶν ἐπαρχιῶν ἵνα σπεύσουν νὰ μᾶς ἐμβάσουν τὴν συνδρομήν τους καθότι τώρα ὑποβαλλόμεθα εἰς μεγάλας δαπάνας ἕνεκα τῆς προσθήκης τοῦ ἡμιφύλλου τῶν ἐργοχείρων καὶ μουσικῆς.

Δύνανται δὲ νὰ τὴν στείλωσι ἐντὸς ἐπιστολῆς συστημένης ἢ καὶ ἁπλῆς.

Ἀναγνωρίζομεν ὡς ἀντιπρόσωπόν μας ἐν Τριπόλῃ τὸν κ. Π. Καλονάρον.

Νὰ εἶνε τοῦτο γνωστὸν εἰς τοὺς κ.συνδρομητάς μας.

(Ἐκ τοῦ γραφείου)

ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

Ἰδοὺ τὰ μεγαλείτερα βάθη, τὰ ὁποῖα αἱ τελευταῖαι ἐπιστημονικα. βαθυμετρήσεις μὲ εἰδικὰς καὶ τεχνικωτάτας βαλίδας ἐσημείωσαν διὰ τὰς κυριωτέρας θαλάσσας.

Βόρειος Εἰρηνικὸς 8516 μέτρα, Νότιος Εἰρηνικὸς 8281. Βόρειος Ἀτλαντικὸς 8391, Νότιος Ἀτλαντικὸς 7360. Ἰνδικὸς Ὠκεανὸς 6295. Βόρειος Παγωμένος Ὠκεανὸς 4846, Νότιος Παγωμένως Ὠκεανὸς 2621, Θάλασσα τῶν Ἀντιλλῶν 6260, Μεσόγειος 4400, Θάλασσα τῆς Κίνας 4293, τῆς Ἰαπωνίας 3000. Μαύρη θάλασσα 2613, Βόρειος θάλασσα 898, Βαλτικὴ 427.

ΠΕΝΝΕΣ ΚΑΙ ΚΑΚΟ

Δὲν θὰ τὸ πιστεύσετε, καὶ ὅμως εἶνε ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν ἀποδεικνύει ἡ στατιστική. Εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἐξοδεύονται κάθε ἡμέραν ἐπάνω ἀπὸ 3,500,000 πέννες, καμωμένες ἀπὸ μέταλλον. Καὶ ὑπολογίζει ἡ στατιστικὴ ὅτι περισότερος χάλυψ καὶ σίδηρος ἐξοδεύεται εἰς τὴν βιομηχανίαν τῶν πεννῶν, παρὰ διὰ τὰ τουφέκια καὶ τὰ κανόνια, τὰ σπαθιὰ καὶ τὰς ξιφολόγχας ὅλων τῶν στρατῶν τοῦ κόσμου. Πραγματικὸς ἐπαιτεῖται ἕνας τόννος δηλαδὴ 1000 χιλιόγραμμα χάλυβος, διὰ νὰ κατασκευασθοῦν 10,000 κουτιὰ πέννες μὲ 12 δωδεκάδες τὸ καθένα.

ΤΙ ΦΟΒΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΚΑΡΧΑΡΙΑΙ

Τίποτε ἄλλο δὲν φοβοῦνται οἱ καρχαρίαι παρὰ τὸ πλάτσ-πλὶτς ποῦ κάμνει ὁ κολυμβητής, ὅταν κτυπᾷ δυνατὰ τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια στὸ νερό. Δι' αὐτὸ εἰς τὴν Ὠκεανείαν ποτὲ οἱ ἰθαγενεῖς δὲν πηγαίνουν μόνοι των νὰ κολυμβήσουν, ἀλλὰ πάντοτε πολλοὶ μαζύ, ἀπὸ 5—10 τοὐλάχιστον. Κάμνουν δὲ τόσην φασαρίαν εἰς τὴν θάλασσαν μὲ τὰ κτυπήματα τῶν παλαμῶν των, ὥστε οἱ καρχαρίαι δὲν τολμοῦν νὰ πλησιάσουν. Ἀλλοίμονον ὅμως ἂν κανεὶς παράτολμος κολυμβητὴς ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν συντροφιάν του καὶ ἀποφασισῃ νὰ κολυμβήσῃ κανονικά. Ὁ ἀνθρωποχάφτης ἐνεδρεύῃ διὰ νὰ τὸν χάψῃ.

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Μίαν φορὰν ἕνας εὐπατρίδης ἐφορβέριζε τὸν Τριβουλέτον, τὸν ὀνομαστὸν γελωτοποιὸν τοῦ βασιλέως Φραγκίσκου τοῦ Α'. τῆς Γαλλίας, ὅτι θὰ τὸν σκοτώσῃ ἀπὸ τὸ ξύλο, διότι τὸν εἶχε πειράξει πολὺ μὲ τῆς ἐξυπνάδες του. Ὁ γελωτοποιὸς παρεπονέθη εἰς τὸν βασιλέα.

— Ἂν τολμήσῃ κανένας καὶ σὲ κ υτήσῃ, — εἶπεν ὁ βασιλεύς, — θὰ τὸν κρεμάσω ἀμέσως ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας!

— Ἀχ! Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ Τριβουλέτος, ἂν εἴχατε τὴν καλωσύνην νὰ τὸν κρεμάσετε ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας προτήτερα.

Γεώργ. Ν. Γεωργόπουλος

ΠΑΙΔΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΜΠΟΡΟΣ

(Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

I

Περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ Ἰάκωβος δὲν ἐσκέφθη ὅταν ἐπανῆλθεν ὁ χειμὼν νὰ γίνῃ πλέον καθαριστὴς καπνοδόχων. Ἠσθάνετο ὅτι εἶχεν εὕρει τὸ ἔργον διὰ τοῦ ὁποίου ἤθελε πλουτίσει. Παρετήρει μετὰ χαρᾶς ὅτι ὁ κ. Δουφλὼ ἐδείκνυε πολλὴν συμπάθειαν πρὸς αὐτόν. Ὁσάκις εἰσήρχετο εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον διὰ ν' ἀγοράσῃ χάρτην, ὁ κ. Δουφλὼ συνωμίλει μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐξέταζε ποῦ κατοικεῖ, πῶς ζῇ, πόσα δαπανᾷ, τί κάμνει τὰς ἑορτὰς καὶ τὸ ἑσπέρας καὶ ἄλλα πολλά. Ὁ Ἰάκωβος ἀπεκρίνετο πάντοτε εἰλικρινῶς καὶ μετὰ τόσης εὐφυΐας, ὥστε ὁ κ. Δουφλὼ τὸν ἀπεχαιρέτα λέγων εἰς αὐτὸν καλόν τινα λόγον.

Ὁ χειμὼν ἦτο πολὺ ψυχρός, ἀλλ' ὁ Ἰάκωβος ἐξηκολούθησε νὰ τρέχῃ εἰς τὰς ὁδοὺς χωρὶς νὰ τὸν ἐμποδίζῃ οὔτε χιών. Ἐπειδὴ δὲ οἱ διαβάται ἔσπευδον καὶ δὲν ἐσυλλογίζοντο νὰ ἀγοράσωσι χάρτην, ἐπεσκέπτετο αὐτὸς τοὺς ἀγοραστάς του εἰς τὴν οἰκίαν των, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπέκτησε σταθεροὺς ἀγοραστάς.

Τότε ἐπιστρέφων τὸ ἑσπέρας βρεγμένος καὶ παγωμένος ἐκ τοῦ ψύχους, ᾐσθάνετο μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ κάθεται πλησίον εἰς τὴν ἑστίαν τῆς κυρίας Μαγδαληνῆς, ὅπου ἐμαγείρευεν ἢ ἐστέγνωνε τὰ ἀσπρόρρουχά της.

— Ἆ! εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ Ἰάκωβος, πλησιάσας εἰς τὸ πῦρ τοὺς παγωμένους πόδας του καὶ τὰς χεῖράς του, πῶς τολμοῦν νὰ λέγουν ὅτι δὲν ὑπάρχει εὐτυχία ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ;

Καὶ τὸ νὰ θερμαίνεται κανεὶς ὅταν κρυώνῃ, καὶ τὸ νὰ τρώγῃ ὅταν πεινᾷ, εἶναι μεγάλαι εὐτυχίαι· καὶ τὰς εὐτυχίας αὐτὰς ἀποκτᾷ ὁ ἐργαζόμενος ἄνθρωπος.

— Ἐγὼ λοιπὸν ἡ ὁποία ἐργάζομαι ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως τὸ βράδυ πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν ἔπρεπε νὰ ἔχω καὶ ἄλλας εὐχαριστήσεις, εἶπεν ἡ κυρία Μαγδαληνή, ἥτις ἦτο ἀδιάθετος τὴν ἡμέραν αὐτήν, διότι ἓν δωμάτιον τῆς οἰκίας της ἦτο κενόν.

— Ὑπομονή, ὑπομονή, κυρία Μαγδαληνή, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος. Σήμερον ἀπέκτησα τρεῖς νέους ἀγοραστάς. Περιμένετε ὀλίγον ἀκόμη νὰ κατορθώσω νὰ στήσω ἓν μικρὸν χαρτοπωλεῖον εἰς καμίαν θύραν, καὶ τότε, ὅπως μὲ ἐβοηθήσατε, θὰ σᾶς φανῶ καὶ ἐγὼ χρήσιμος.

— Νὰ ἐνοικιάσῃς θύραν διὰ νὰ κάμῃς χαρτοπωλεῖον! Αὐτοῦ ἔχῃς πάντοτε τὸν νοῦν σου!

Καὶ κατὰ τί θὰ σὲ ὠφελήσει τοῦτο; Νομίζεις ὅτι θὰ πωλῇς περισσότερον χάρτην!

— Ἐλπίζω, πρὸ πάντων ὅμως δὲν θὰ τρέχω ὅλην τὴν ἡμέραν διὰ νὰ εὕρω ἀγοραστάς, ἀλλ' ἐγὼ θὰ κάθημαι ἀναπαυμένος καὶ θὰ ἔρχωνται οἱ ἀγορασταί, εἶπε γελῶν ὁ Ἰάκωβος.

— Ἔπειτα, εἶπεν ἡ κυρία Μαγδαληνή, ἡ θύρα τὴν ὁποίαν θὰ ἐνοικιάσῃς θὰ εἶναι μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ καὶ θὰ φύγῃς ἀπὸ τὴν οἰκίαν μου. Λαμπρά!

— Ὄχι, ὄχι, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος. Θὰ ἴδῃτε ὅτι ὅλα θὰ οἰκονομηθοῦν, ἔπειτα δὲν ἠμπορῶ δυστυχῶς ἀκόμη νὰ ἐνοικιάσω κατάστημα. Τὸ ἀναγκαιότερον λοιπὸν τώρα εἶναι νὰ δειπνήσωμεν. Δὲν εἶναι ἀληθὲς Λουΐζα;

Ἡ Λουΐζα, εἰς τὴν ὁποίαν ἤρεσεν ἡ φαιδρότης τοῦ Ἰακώβου, διότι μόνον αὐτὸν ἔβλεπε νὰ γελᾷ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐσηκώθη καὶ ἐβοήθησε τὴν μητέρα της νὰ στρώσωσι τὴν τράπεζαν.

II

Ὁ Ἰάκωβος, ὅστις ἦτο τόσῳ εὐτυχὴς ὅτε ἐθερμαίνετο κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου πλησίον εἰς τὴν ἑστίαν, τώρα ὅτε ἐσχετίσθη περισσότερον μετὰ τῆς κυρίας Μαγδαληνῆς, ἔμενε τὸ βράδυ εἰς τὸ δωμάτιόν της μέχρι τῆς ὥρας ὅτε ἐπήγαινε νὰ κοιμηθῇ. Ἐβοήθει τὰς δύο γυναῖκας εἰς τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας των, διότι ὅλα εἶναι εὐχάριστα καὶ διασκεδαστικὰ εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν δώδεκα ἐτῶν. Πολλάκις δέ, ἐνῷ ἡ μήτηρ καὶ ἡ κόρη ἔρραπτον, αὐτὸς ἀνεγίνωσκε καὶ ηὔξανε τὰς γνώσεις τὰς ὁποίας εἶχεν ἀποκτήσει εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον τοῦ χωρίου του. Πρὸ πάντων ἐπειδὴ ἔβλεπε πόσον ἦτο χρήσιμον εἰς αὐτὸν νὰ γνωρίζῃ καλῶς νὰ ἀριθμῇ, ἔκαμνε προσθέσεις, ἀφαιρέσεις, πολλαπλασιασμοὺς καὶ διαιρέσεις.

Ἀλλ' ἡ μεγαλειτέρα διασκέδασις καὶ εὐχαρίστησις δι' αὐτὸν ἦτο τὴν Κυριακὴν τὸ ἑσπέρας. Ἡ κυρία Μαγδαληνὴ ἦτο πολὺ περίεργος καὶ ἐπεθύμει νὰ μανθάνῃ τὰ νέα, καὶ ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός της ἠγόραζε πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὸν γείτονα παντοπώλην, δηλαδὴ σάπωνα, κόλαν, καὶ τὰ ἄλλα ἀναγκαῖα εἰς τὴν τέχνην της, ὁ παντοπώλης ἐδάνειζεν εἰς αὐτὴν ἐφημερίδας. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς γραίας εἶχον ἀδυνατίσει καὶ δὲν ἔβλεπεν καλά, ὥστε ἀναγνώστρια ἦτο ἡ Λουΐζα, αὐτὴ δὲ εἰργάζετο καὶ ἤκουεν ἀλλ' ἅμα ἀνεκάλυψεν ὅτι ὁ Ἰάκωβος ἀνεγίνωσκεν ἐπίσης καλῶς ὡς καὶ ἡ Λουΐζα, καὶ καλλίτερα μάλιστα, παρεκάλεσε τὸν Ἰάκωβον νὰ ἀναγινώσκῃ τὰς ἐφημερίδας. Πολλάκις ἡ ἐφημερὶς ἦτο πολλῶν ἡμερῶν, ἀλλ' ὁ Ἰάκωβος, ὅστις πρὸ δύο ἐτῶν δὲν εἶχε βιβλία, τὴν ἀνεγίνωσκε μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν.

Ὁ χειμὼν παρῆλθε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ εἶχε φθάσει ἡ ἄνοιξις, ὅτε ὁ Ἰάκωβος μεταβὰς εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον νὰ ἀγοράσῃ χάρτην δὲν εὗρεν εἰς τὸ γραφεῖόν του τὸν κ. Δουφλώ, ἔμαθε δὲ ὅτι ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἠσθένει βαρέως.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΥΠΟΙΣ, ΧΡΥΣΟΛΟΥΡΗ & ΔΑΜΑΝΑΚΗ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Ὅταν ἔχῃ τὸ πουγγί σου
Ὅλοι οἱ φίλοι εἶναι δικοί σου.

Τὰ λόγια περνοῦν—τὰ ἔργα μένουν.

Τὸ ψωμὶ εἶν' ἀκριβὸ σὰ δὲν ἔχῃς τὸν παρά.

Μάζευε κι' ἂς εἶν' καὶ ρόγες.
Φασοῦλι τὸ φασοῦλι γεμίζει τὸ σακοῦλι.

Ἂν δὲν σπείρῃς δὲ θερίζεις.

Ἡ ὁμόνοια φτειάνει σπίτι
Κι' ἡ διχόνοια τὸ χαλάει.

Λέγε πάντα τὴν ἀλήθεια
Νἄχῃς τὸ Θεὸ βοήθεια

Ἂν δὲν πιάσῃς προζύμι ψωμὶ δὲν ζυμόνεις

Ἄναψε τὸ λυχνάρι σου, προτοῦ σὲ πιάσ' ἡ νύχτα.

Φύλαξε μ' ὅταν μ' εὕρῃς
Γιὰ νὰ μ' ἔχῃς ὅταν θέλῃς.

Μάζευε κουκὶ κουκί, νὰ γεμίζῃς τὸ καλάθι.

Τρίπολις **Πέτρος Π. Καλονάρος**

ΓΝΩΜΙΚΑ

Ἔχει μέγαν προορισμὸν ἐκεῖνος ὅστις κατορθώνει καὶ νικᾷ τὸν ἑαυτόν του.

Οἱ ἔπαινοι διαφθείρουν συνήθως τοὺς χαρακτῆρας, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ γινώμεθα ἄξιοι ἐπαίνων ἀλλὰ μὴ ἀκούωμεν αὐτούς.

Διαρκής εὐτυχία συνοδεύει σπανίως τὴν φαντασίαν καὶ τὴν μεγαλοφυΐαν.

Δ. Ξ. ἢ Ζ.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

Ὁ Νίκος ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ σχολείου καὶ μὴ βλέπων τὸν ἀδελφόν του φωνάζει: «Τάκη, Τάκη, ποῦ εἶσαι καὶ ὁ Τάκης ἐκ τοῦ κήπου ἀπαντᾷ «Μεσ' τὰ ρουχά μου ἀδελφέ!!!!!

Τοῦ Κώστα πονοῦν τὰ δόντια του καὶ κλαίει ἡ δὲ μήτηρ του λέγει. «Τί νὰ σοῦ κάνω παιδί μου, ἀφ' οὗ σοῦ πονοῦν» καὶ ὁ Κώστας «Νά μου κάνῃς μιὰ πῆττα.»

Ὁ θεῖος τοῦ Γεώργου συλλαμβάνει αὐτὸν εἰς τὸν μπουφὲ νὰ τρώγῃ τὴν ζάχαριν καὶ λέγει εἰς αὐτὸν «Τί κάνεις Γεῶργο;» καὶ ὁ Γεῶργος ἑτοίμως «Πολὺ καλὰ θεῖέ μου Σᾶς εὐχαριστῶ. Σεῖς;

Τσαγκαράδα Εὐγενὲς Ἰδεῶδες

Ὁ μικρὸς Τοτὸς μὲ τὸ μπαμπᾶ του πιάνουν ἕνα ἀμάξι.

— Ἡ διεύθυνσίς σας; ἐρωτᾷ ὁ ἀμαξᾶς·

— Πὸσι ρεστάντ! ἀποκρίνεται προθύμως ὁ Τοτός.

Γεώργιος Ν. Γεωργόπουλος

ΤΟ ΒΟΤΑΝΟΝ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

Φαίνεται ὅτι πολὺ ὀλίγα πράγματα ὑπολείπονται ἀκόμη διὰ ν' ἀνακαλύψῃ ὁ ἄνθρωπος τὸ μυστήριον τῆς εὐτυχίας.

Καθὼς δὲ ἀποδεικνύει ἡ καθημερινὴ πεῖρα τοῦ κόσμου ἡ εὐτυχία οὔτε πρᾶγμα συγκεκριμένον εἶναι, οὔτε δύναται νὰ τὸ εὕρῃ τις ἐκεῖ, ὅπου ἐπιμόνως τὸ ζητεῖ.

Εἶνε ἓν φίλτρον μαγικόν, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε παρασκευάζεται μὲ τὰ ἀκριβώτερα στοιχεῖα, καὶ ἄλλοτε μὲ καθαρὸ νερό.

Τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ὥραν ποῦ θὰ τὸ παρασκευάσῃς, ἀπὸ τὸ ἀστέρι ποῦ θὰ τὸ ἰδῇ καὶ ἀπὸ τὰ λόγια ποῦ θὰ τύχῃ νὰ ψιθυρίσῃς μυστικὰ ἐπάνω εἰς τὸν φελλὸν τῆς μποτίλλιας.

Μία μάγισσα ἀόρατος, μία νεράϊδα λευκοφορεμένη στέκεται ἐπάνωθέν σου, καθ' ἣν ὥραν ἐξέρχεσαι ἀπὸ τὴν θύραν τῆς οἰκίας σου καὶ κάμνεις τὸ πρῶτον βῆμα ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου.

Καὶ μὲ τὸ δεύτερον βῆμα, ἢ σκοντάπτεις ἀπάνω εἰς ἕνα πορτοφόλι μὲ μισὸ ἑκατομμύριον, τὸ ὁποῖον δὲν καταδέχεται νὰ ζητήσῃ κανεὶς τὴν ἐπομένην, ἢ ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν, καὶ πίπτεις καὶ σπάζεις τὸ μέτωπόν σου!

Βῆμα καὶ διὰ τὸν ἕνα, βῆμα καὶ διὰ τὸν ἄλλον· ἀλλὰ τί φέρει τὸ ἕν, καὶ τί φέρει τὸ ἄλλο!

Καὶ ἡ εὐτυχία καθίσταται πρόβλημα, τοῦ ὁποίου τὴν λύσιν εἶνε ἀδύνατον νὰ εὕρῃ ὁ ἄνθρωπος, ὅσον καὶ ἂν ἔχῃ τὰ μάτια του ἀνοικτά, ὅσον καὶ ἂν ἐγρηγορῇ καὶ προσέχῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερά του....

Καὶ ἓν μόνον ὑπελείπετο, ἓν μέσον μόνον, διὰ τοῦ ὁποίου ἠδύνατο νὰ ἐπιτευχθῇ ἀσφαλέστερον ὀλίγος χρόνος εὐτυχίας.

Ὁ ὕπνος.

Ἀλλὰ κ' ἐκεῖνος πόσον ἀπατηλὸς καὶ πόσον προδοτικὸς ὑπῆρξεν, ἐγκατοπτρίζων ἐν τῇ ψυχῇ καὶ ἀναζωογονῶν ἐν τῷ πνεύματι ὅλας τὰς πικρίας καὶ τὰς περιπετείας τῆς ἡμέρας.

Καὶ συνέβη οὐχὶ σπανίως, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον κατώρθωσε κανεὶς ν' ἀποδιώξῃ ἀπὸ τὸ πνεῦμά του τὴν ἡμέραν, καὶ ν' ἀποκαταστήσῃ μίαν σχετικὴν ἡσυχίαν καὶ νὰ διεγείρῃ θυέλλους ψυχολογικὰς καὶ παλμοὺς καὶ ἀγωνίας ὑπερανθρώπους, ὥστε ἐξυπνῶν νὰ λέγῃ τις:

— Δόξα σοι ὁ Θεός, ὄνειρον ἦτο!

Τώρα ὅμως λήγει πλέον καὶ ἡ ἀνιαρὰ βασιλεία τοῦ νυκτίου ἐφιάλτου καὶ γλυκὺς θὰ κλείῃ τὰ πεπονημένα τῶν ἀνθρώπων βλέφαρα «ἀμβροσέην διὰ νύκτα».

Ἐκεῖ εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Πολυνησίας, τὸ μαλακὸν κῦμα τοῦ Ὠκεανοῦ ἔφερεν ἐπὶ τῶν ἀφρῶν του καὶ ἐνεπιστεύθη, ὡς πολύτιμον εὕρημα, τὸ σπέρμα τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας.

Δὲν πήγνυται δι' αὐτοῦ ἡ φιλοσοφικὴ λίθος, οὐδὲ βλαστάνει χρυσὸν ἡ γῆ, μήτε ἡ δρόσος ἡ ἐπικαθημένη ἐπὶ τῶν φύλλων τοῦ μαγευμένου χόρτου στερεοποιεῖται μεταβαλλομένη εἰς ἀδάμαντας.

Τίποτε εἶνε χόρτον ἁπλοῦν καὶ εὐτελές, ἴσως ἄνευ εὐωδίας, ἴσως ἄνευ ἀνθέων.

Ἀλλὰ μέσα εἰς τὰς ἶνας του, ἀλλὰ μέσα εἰς τὰ φύλλα του τὰ πράσινα διαχέεται καὶ φρουρεῖται παράδοξος καὶ μυστηριώδης χυμός, ὅστις διανοίγει εἰς τὸν ἀνθρώπινον ἐγκέφαλον εὐδαιμονίας παραδείσους, καὶ πλανᾷ τὸ πνεῦμα εἰς ὕψη ἰλιγγιώδη, ὑπεράνω τῶν ἐντελειῶν τῆς ὕλης, ὑπεράνω τῶν ἀπαιτήσεων τῆς σαρκός, ὑπεράνω καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς ἀνθρωπίνης ὑποστάσεως ὁλοκλήρου.

Τὸ χόρτον τοῦ δόκτορος Γκάϋμπερ δὲν ἔχει τὴν μεθυστικὴν ἰδιότητα τοῦ χασίς, οὔτε τὴν βαρεῖαν νάρκην τοῦ μανδραγόρα.

Λέγουν ὅτι παραπλανᾷ τὴν φαντασίαν εἰς τὰ γλυκύτερα ὄνειρα καὶ βυθίζει τὴν ψυχὴν εἰς ὠκεανοὺς εὐδαιμονίας καὶ ἐκστάσεως.

Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ εὐτυχία.

Τί καὶ ἂν εἶνε ὄνειρον;

Μήπως ὁλόκληρος ὁ βίος δὲν εἶνε ὄνειρον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀφυπνίζεται ὁ ἄνθρωπος, ὅταν πίπτῃ ἵνα κοιμηθῇ διὰ παντός;

Ἂς ἔλθῃ λοιπὸν καὶ τῶν ὀνείρων τὸ βότανον διὰ νὰ ρυθμίσῃ τὸν κακόρρυθμον ὕπνον μας, τὸν ὁποῖον οὔτε ὁ χρυσός, οὔτε ὁ ἔρως δύνανται διαρκῶς νὰ ποικίλλουν μὲ ὄνειρα εὐτυχῆ.

Τί καὶ ἂν εἶσαι εὐτυχὴς ἐγρηγορῶν; τί καὶ ἂν εἶσαι εὐτυχής, κοιμώμενος;

Τὸ ἥμισυ τῆς ζωῆς εἶνε ὕπνος· ἀφοῦ δὲν δύνασαι νὰ εὐτυχήσῃς κατὰ τὸ ἕν, εὐτύχησε τοὐλάχιστον κατὰ τὸ ἄλλο.

Καὶ ὅταν τὸ βότανον τῶν ὀνείρων διαδοθῇ εἰς τὸν κόσμον, εἶμαι βέβαιος ὅτι τὰ τρία τέταρτα τῶν ἀνθρώπων θὰ πέσουν εἰς τὴν κλίνην των, καὶ τὴν πρωΐαν ἀφυπνιζόμενοι θὰ ψιθυρίζουν ἐπανακλείοντες τοὺς ὀφθαλμούς:

— Θεέ μου! γιατὶ νὰ ξυπνήσω! ἤμην τόσον πλούσιος! ἤμην τόσον εὐτυχής! Μ' ἀγαποῦσε κ' ἐκείνη!... Εἶχε πεθάνῃ καὶ ἡ πενθερά μου!...

Μὰ γιατὶ νὰ ξυπνήσω!

Καὶ θὰ στρέφουν εἰς τὸ ἄλλο πλευρὸν καὶ θὰ τὸν παίρνουν ἐκ νέου.

Κων. Μπάρας

Μετάφρασις ἐκ Γαλλικοῦ le petit Journal

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΗΣ ΑΡΑΒΙΑΣ

Ἡ εὔφορος χώρα τοῦ Νείλου κατοικεῖται ὑπὸ Ἀράβων καὶ τῶν ἐναπομεινάντων ὀλίγων ἀρχαίας καταγωγῆς Αἰγυπτίων. Οὗτοι δὲν διακρίνονται τῶν Ἀράβων οὐδόλως, ἐκτὸς ὅσων κατώρθωσαν καὶ διετήρησαν τὸ χριστιανικὸν θρήσκευμά τους ἀπὸ τοὺς ἐπιδρομεῖς μουσουλμάνους τῆς Μέκκας. Εἶνε δὲ χριστιανοὶ μὲ μικρὰν αἵρεσιν ὀνομαζόμενοι Κόπται.—Οἱ Αἰγύπτιοι εἶνε εἰς τὸ ἄκρον λιτοὶ εἰς τὴν τροφήν των, σκληραγωγημένοι εἰς τὸν ἑαυτόν των καὶ ὀλίγον ἀκάθαρτοι. Εἶνε λαὸς εὐφυής, ἀλλὰ φιλήδονος, ἀγαποῦν πολὺ τὴν χρῆσιν τοῦ καπνοῦ καὶ τὸν θεωροῦν εὐλογημένον, ὡς ἐκ τούτου καπνίζουν κατὰ κόρον. Ἐξ ὅλων ὅμως τῶν παραλυσιῶν ὑπερβαίνει ἡ χρῆσις τοῦ ἐπαράτου χασίς, τὸ ὁποῖον συνειθίζουν ἐκ τῆς μικρᾶς των ἡλικίας τοὐλάχιστον 50 τοῖς ο)ο καπνίζουν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐκνευριστικοῦ φυτοῦ.

Παρ' ὅλας δὲ τὰς προσπαθείας τῆς Αἰγυπτιακῆς Κυβερνήσεως, δὲν ἀνακόπτεται ἡ κατανάλωσίς του, ἐσχάτως δὲ εἶχε φθάσει εἰς ὑπέρογκον τιμὴν τῶν 4 λιρῶν στερλ. τὴν ὀκᾶν.—Ὡς πρὸς τὸ ἐμπόριον ἔχουν ἐσχάτως προοδεύσει καλῶς, καθότι εἶνε πολὺ δραστήριον καὶ ἐξευτελίζουν πολὺ τὸ εἶδος, τὸ ὁποῖον θὰ πέσῃ εἰς χεῖράς των διὰ νὰ πωληθῇ καὶ συνεπείᾳ τούτου μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου χρόνου θὰ πέσῃ ὅλον ἐν γένει τὸ μικρεμπόριον εἰς χεῖράς των.

Λ. Γιακουμόπουλος

ΣΤΗΝ 25ην ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἂς τρέξῃ ὁ νοῦς μας κάτω κεῖ
μὲ ἀγαλλιαστὴ γλυκάδα
Στῆς ζηλευτῆς πατρίδας μας
τὰ δάση τὰ βουνὰ
Π' ἀκούγονται θερμόλογα
γιὰ τὴν τρανὴ Ἑλλάδα
Σὰν σήμερα ποῦ ἔσπασαν
οἱ σκλάβοι τὰ δεσμὰ
Μὲ τὰ κορμιὰ ποῦ πέσανε
στὴ γῆ-μας ἕνα, ἕνα
Γιὰ νὰ ὑψώσουν σύμβολο
τὸ Θεῖο Εἰκοσιένα.

Ναύπλιον ***Περρῖνος Γ. Δανδῖνος***

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ Β΄. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Αἱ λύσεις τῶν δύο πνευματικῶν ἀσκήσεων τοῦ Β΄. διαγωνισμοῦ τοῦ προταθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 14 φύλλῳ τῆς «Εὐτυχίας» εἶναι αἱ ἑξῆς:

1) Ἄρτα — Παρά
2) Ὕδρα

Λύσις ὀρθὰς καὶ τῶν δύο ἀσκήσεων ἔστειλαν οἱ ἑξῆς:

1) Α. Κ. Καρυστινάκης (Ἀθηνῶν), 2) Εὐφρονύνη Β. Βέργου 3) Ζωΐτσα Α. Λαχελοῦ (Πειραιῶς) 4) Α- Σ. Ἀναγνωστόπουλος (Πειραιῶς), 5) Παῦλος Ἰωαννίδης (Ἀθηνῶν), 6) Ἀντ. Ἐλ. Αὐλητὴς (Θήρας), 7) Α. Χούτη 8) Νικόλαος Η. Γρυπάρης (Σύρου), 9) Ν. Ρέγκος (Ἁλμυροῦ) 10) Γ. Π. Μπακίδης (Καλαμῶν) 11) Π. Ι. Μονογυιὸς (Σύρου), Ἀντώνιος Δ. Ρικάκης.

Γενομένης κληρώσεως τὸ μὲν πρῶτον βραβεῖον ἔλαχε εἰς τὸν κ. Α. Σ. Ἀναγνωστόπουλον, τὸ δὲ δεύτερον εἰς τὸν κ. Παῦλον Ἰωαννίδην.

Ἐκτὸς αὐτῶν ἔστειλαν τὴν λύσιν τῆς πρώτης μόνον πνευματικῆς ἀσκήσεως οἱ ἑξῆς:

1) Παναγιώτης Θ. Σωτηρόπουλος, 2) Ἠλ. Δομένικος (Πειραιῶς), 3) Δ. Π. Γεωργιλᾶς (Πειραιῶς).

Δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν μία λύσις ἐκ Κορίνθου καθ' ὃ μὴ περιέχουσα τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ λύτου.

Εἰς ἀμφοτέρους τοὺς βραβευθέντας ἀπεστάλησαν τὰ ὁρισθέντα βραβεῖα.

Ι. Π. Ζωγράφος

Παρακαλοῦμεν τοὺς κ. κ. συνεργάτας μας ἵνα μὴ στέλλωσι χειρόγραφα ἀπὸ ξένα περιοδικά, καθότι τίθενται ταῦτα ἐν τοῖς ἀχρήστοις.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Α΄. ΜΗΝΙΑΙΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

1) Πρόθεσις μονοσύλλαβος ἡ κεφαλή (μου εἶναι
πρόθεσις δὲ δισύλλαβος πάλιν τὸ μέσον εἶναι
τὰ ἄκρα μου δὲ εἰς λογισμός, προσέξατε [ὦ λῦται
μὲ ἓν τοιοῦτον σύνολον ὅλ' ἡ Βουλὴ κινεῖται

(ἐστάλη ὑπὸ Σοκεν. Σαλλυπὲδ ἐξ Ἀθηνῶν)

2) Εἶμαι πόλις Εὐρωπαϊκοῦ κράτους ἐὰν
μοῦ ἀφαιρέσητε ἓν γράμμα καὶ ἀναγραμ-
ματίσητε τὰ ἐπίλοιπα γίγνομαι ὄνομα
Ἀποστόλου.

(ἐστάλη ὑπὸ Λεωνιδ. Λαδᾶ ἐκ Καλαμῶν)

3) Εἶμαι νῆσος τῆς Ἀσίας
Ἂν ἓν γράμμα ἀφαιρέσῃς
Καὶ τὸν τόνον μεταθέσεις,
Μίαν δύναμιν μεγάλην
παρευθὺς θὰ ἀποτελέσῃς.

(ἐστάλη ὑπὸ Π. Θ. Σωτηροπούλου ἐκ Πειραιῶς)

† † Ρ Α Πρώτη καὶ τελευταία
4) † † Α Νῆσία εἶναι στὴν Ἑλλάδα
Ἀλλ' ὅμως ἡ μεσαία
† † Μ Ο Σ Χρόνου εἶναι μιὰ μονάδα.

Αἱ λέξεις αἱ διὰ Σταυρῶν

Ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω
ν' ἀναγνώσῃς ἂν θελήσῃς.
Μιὰ θεὰν καὶ ἕνα ζῶον
Παρευθὺς θὰ ἀπαντήσεις

ἐστάλη ὑπὸ Πέτρ. Π. Καλονάρου ἐκ Τριπ)εως)

5) Τὸ πρῶτον μου εἶνε πρόθεσις
τὸ δεύτερον σὲ ἐνδύει τὸ ὅλον
θέλεις γνώριζε εἰδήσεις περικλύει.

(ἐστάλη ὑπὸ Ἀγγελικῆς Κεκὲ ἐκ Πειραιῶς)

Αἱ λύσεις τοῦ 14ου φύλλου

1) Ῥοδάκινον

2) Αὔρα Λαύρα

3) Κ — αλάμαι
Ρ — ώμη
Η — ρόδοτος Κρήτη
Τ — ιβέριος
Η — ρα

4) Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους

5)
Σ ο
ο π
υ ο
η λ ι α ς
δ ο
ι υ
α ν

Ἔλυσαν τὰς ἄνω ἀσκήσεις

Γ. Ν. Γεωργόπουλος 4. 5. Ἀννίτσα Ν. Ρέγκου 1. 2. 4. Αἰκατερίνη Ν. Μαύτα 2. 3. 4. 5. Παναγιώτης Θ. Σωτηρόπουλος 1. 2. 4. 5. Ζωΐτσα Δαλεχοῦ 1. 4. 5. Τσὶκ Τσὰκ 2. 3. 4. Ἰσίδηρος Π. Γεωργιλᾶς 1. 2. 4. 5. Γεώργιος Θ. Μπερτζελέτος 2. 4. 5. Ἀνδρομάχη Δ. Ντέμου 1. 2. 4. Ἀγγελικὴ Κεκὲ 1. 2. 4.

Αἱ λύσεις γείνονται δεκταὶ μέχρι τέλους τοῦ μηνὸς ἑκάστη λύσις δέον νὰ συνοδεύεται ὑπὸ δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Οἱ ὅροι τῶν βραβείων δημοσιεύθησαν ἐν τῷ 15 φύλλῳ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

= Ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ὑπάρχουσιν ἐν ὅλῳ 1589 ξενοδοχεῖα, εἰς ἃ δύνανται ἀνέτως νὰ διαμείνωσι 300,000 ἄνθρωποι.

= Ἡ οἰκία ἔνθα ἐγεννήθη ἡ Ἰωάννα Δάρκ περὶ ἧς ὑπὸ τύπον διηγήματος ἐγράφησάν τινα ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 14 φύλλῳ τῆς «Εὐτυχίας» σώζεται.

— Ἐν αὐτῇ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἔχει ἐγκαταστήσει σχολεῖον θηλέων.

— Ἔξωθεν δ' αὐτῆς ἔχει ἀνεγερθῇ ὁ ἀνδριὰς τῆς Ἡρωΐδος.

= Ὁ «Κόσμος» ἡ παγκοσμίου φήμης ἐφημερὶς αὕτη τῆς Νέας Ὑόρκης καταναλίσκει ἐτησίως διὰ τὴν ἐκτύπωσίν του 45,000 τόννους χάρτου.

= Ἕνεκα τῆς μεγάλης θυσίας εἰς ἣν ὑποβαλόμεθα διὰ τὴν καλαισθησίαν καὶ πρόοδον τοῦ φύλλου, (διὰ τῆς προσθήκης ἐργοχείρων, νεωτερισμοὺς γυναικείων φορεμάτων καὶ μουσικῆς) παρακαλοῦμεν καὶ πάλιν τοὺς κ. κ. συνδρομητάς μας τῶν ἐπαρχιῶν ἵνα στεύσουν νὰ μᾶς ἐμβάσουν τὴν συνδρομήν τους ἢ δι' ἐπιταγῆς ἢ ἐντὸς ἐπιστολῆς.

= Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις ὁ βαθύπλουτος Ἀλφρέδος Σωσάρ, ὁ ἄγνωστος διευθυντὴς τῶν καταστημάτων Λούβρ.

— Ἡ περιουσία τοῦ Σωσὰρ εἶναι κολοσιαία.

— Ἀφήνει διὰ διαθήκης μεγάλα ποσὰ διὰ διαφόρους φιλανθρωπικοὺς σκοπούς.

— Ὁ Σωσὰρ κατ' ἀρχὰς ἦτο ἐμποροϋπάλληλος εἰς μικρόν τι κατάστημα κατορθώσας διὰ τῆς ἱκανότητός του νὰ διευθύνῃ ἐν τῶν μεγαλειτέρων καταστημάτων τοῦ κόσμου.

— Ἡ περιουσία του ἀνέρχεται εἰς 250 ἑκατομμύρια φράγκων.

— Ὁ Σωσὰρ ἀφῆκε τὴν καλλιτεχνικήν του συλλογὴν ἀξίας 20 ὅλων ἑκατομμυρίων, περιέχουσαν δὲ πλεῖστα καλλιτεχνικὰ ἔργα τῶν μεγαλειτέρων ζωγράφων τοῦ κόσμου, εἰς τὸ Λοῦβρον τῶν Παρισίων.

= Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ Λούβρου ἂς εἴπωμεν τινὰ καὶ περὶ αὐτοῦ.

— Τοῦ Λούβρου ἡ οἰκοδομὴ ἀρξαμένη τῷ 1204 ἐπὶ Φιλίππου Αὐγούστου ἐτελείωσε τῷ 1670 ἐπὶ Λουδοβίκου τοῦ 14ου.

— Κατ' ἀρχὰς ἐχρησίμευεν ὡς ἀνάκτορον τῶν Γάλλων βασιλέων.

— Ἤδη μετεβλήθη εἰς καλλιτεχνικὸν Μουσεῖον, ὅπου πλεῖστα ἀριστουργήματα τέχνης ἐναπόκεινται, ἐν οἷς καὶ τὸ περίφημον Ἑλληνικὸν ἄγαλμα ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου.

= Τὸ ὑψηλότερον κτίριον τῆς Νέας Ὑόρκης εἶναι τὸ Μητροπολιτάν, τὸ ὁποῖον ἔχει 48 πατώματα.

— Ἔχει δὲ ἐν ὅλῳ τὰ κτίριον τοῦτο 1400 δωμάτια.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Στυλ. Γεωργιλέαν Καρδαμύλην συνδρομήν σας ἐλήφθη. = Τρεμοσβύνον ἀστέρι Λευκάδα ποίημα διαγωνισμοῦ ἐλήφθη ἀλλὰ παρακαλοῦμεν ἀποστείλατε καὶ τὸ ἀληθές σας ὄνομα. — Γεώργιον Θεόφιλον Μύτικαν διὰ Κάλαμον ἀπαντῶμεν ἰδιαιτέρως. — Τροιζήνιον Μῆλον ποίημα διαγωνισμοῦ ἐλήφθη — «Βασιλέα Εὔρωτα» Λαμίαν ἐπιστολή σας ἐλήφθη πρὸς τὸ παρὸν ἔχομεν ἀρκετὰ διηγήματα ἀλλ' ἐὰν εἶνε πρωτότυπα ἀποστείλατε. — Δημοσθ. Χρ. Καλοκαιρινὸν Καρδίτσαν διήγημα διαγωνισμοῦ ἐλήφθη. — Νικόλ. Γρυπάρην Ἑρμούπολιν ἀνέκδοτα ἐλήφθησαν θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴν σειράν. — Δ. Α. Καλλίγερον Κύθηρα ποίημα διαγωνισμοῦ ἐλήφθη. — Πέτρ. Σ. Παραγιάνην διήγημα διαγωνισμοῦ ἐλήφθη. — Γεώργ. Β. Μανέταν Πειραιᾶ εἰς τὰ δύο ἑπόμενα φύλλα θὰ δημοσιευθῇ ὁλόκληρον τὸ διήγημά σας βλέπεται ὅλα δημοσιεύονται μὲ τὴν σειράν. — Κωνστ. Χ. Ἀνδρέαν Λαύριον συνδρομή σας ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ἐκδηλώσεις σας — Πέτρον Π. Καλονάρον Τρίπολιν ἕνεκα πολλῶν ἐργασιῶν δὲν σᾶς ἀπαντήσαμεν κατ' αὐτὰς σᾶς στέλλομεν τὰς κάρτας. — Ἀντ. Καρυστινάκην Ἀθῆναι αἰνίγματά σας ἐλήφθησαν ἀλλὰ θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴν σειρὰν ἐκτὸς ἐὰν πληρώσητε τότε προτιμοῦνται. — Γεώργ. Ν. Γεωργόπουλον ἐλήφθησαν. — Σ. Σάλλυσέδ Ἀθῆναι τὰ αἰνίγματα πληρώνουν 8 λεπτὰ ὁ στῖχος ἤτοι διπλάσια τῶν διηγημάτων. — Λεωνίδαν Λαδᾶν Καλάμας ὁ στῖχος τῶν αἰνιγμάτων πληρώνεται πρὸς 8 λεπτά.

Χ. Κάνταν Ναύσταθμον παρακαλοῦμεν ἀποστείλατε τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματός σας ἄλλως δὲν δημοσιεύεται. — Ζωΐτσαν Λαλεχοῦ Πειραιᾶ τὸ σχέδιον τὸ ὁποῖον θέλετε θὰ τεθῇ ἀλλ' ἀργότερον. — Εὐθύφρονα ζητήσατε ἐπιστολὴν ἐκ τοῦ ταχυδρομείου Πειραιῶς, — Νικόλαον Ρέγκον Ἁλμυρὸν διήγημα διαγωνισμοῦ ἐλήφθη. — Τσὶκ-Τσὰκ Πειραιᾶ διηγήματα ἐλήφθησαν.

Ἰωάν. Δ. Εὐθυμίου Πειραιᾶ αἰνίγματα ἐλήφθησαν θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴν σειρὰν ἐκτὸς ἐὰν θέλητε νὰ προτιμηθοῦν. = Γ. Τρουπάκην Καρδαμύλην σᾶς ἀπαντήσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ὅτι ἡ συνδρομή σας ἐλήφθη.-Ν. Κικαν Καλάμας ἐπιστολὴ ἐλήφθη αἱ λύσεις τοῦ διαγωνισμοῦ γίνονται δεκταὶ μέχρι 8 Ἰουλίου ἀρκεῖ ἑκάστη λύσις νὰ περιέχει καὶ δεκάλεπτον γραμματόσημον. = Νικόλ. Κομινᾶτον Ληξούριον προηγούμενα φύλλα ἐστάλησαν. = Ἀθαν. Γκέλλον Πειραιᾶ διήγημα καὶ ποίημα διαγωνισμοῦ ἐλήφθη.

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ
ΙΔΙΚΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΟΥΚΟΥΜΙΩΝ
ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ & ΚΑΛΟΧΡΗΣΤΟΥ
ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΟΥ 17

Γ. Κ. ΒΟΛΑΝΑΚΗΣ ΙΑΤΡΟΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΕΙΔΙΚΩΣ ΕΝ ΜΟΝΑΧΩ ΒΕΡΟΛΙΝΩ & ΛΟΝΔΙΝΩ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΝ ΑΣΧΟΛΗΘΕΙΣ
ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΑΘΗΝΑΣ 16 - *ἐν Πειραιεῖ*
ΔΕΧΕΤΑΙ *8-10 π. μ. καὶ 3-4 μ. μ.*

Γ. Ν. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ
Νοταρᾶ 7 - ΙΑΤΡΟΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - *Νοταρᾶ 7*
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Σ. Κ. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ ΜΑΙΘΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' ἑκάστην 8—10 π. μ. καὶ 3—5 μ. μ.
ΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 73 - *ἐν Πειραιεῖ*

ΟΔΟΝΤΟΙΑΤΡΕΙΟΝ ΚΩΝΣΤ. ΣΑΜΨΩΝ
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 1 Ἀθῆναι

ΟΛΑΙ ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ΣΑΣ ΣΤΗΝ ΔΑ
ΕΥΑΝΘΙΑ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑ ΕΙΛΙΚΡΙΝΗΣ
ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΑΘΗΝΑΣ 9 - *ἐν Πειραιεῖ*

ΕΜΠΟΡΟΡΑΠΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
Ν. Χ. ΠΑΠΠΑΚΩΝΣΤΑΤΙΝΟΥ
ΜΑΚΡΑΣ ΣΤΟΑΣ 44 - *Ἐν Πειραιεῖ*